

Thế Giới Nhỏ

Contents

Thế Giới Nhỏ	2
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt	2
2. Chương 2: Trước Và Sau Khi Xem Mắt	4
3. Chương 3: Ghi Chép Chuyển Biến	5
4. Chương 4: Bảo Kê Của Lý Miêu	6
5. Chương 5: Những Chuyện Nhỏ Lúc Đang Yêu.	7
6. Chương 6: Hồi Ức Của Lý Miêu	8
7. Chương 7: Từng Mảnh Ký Ức	9
8. Chương 8: Sự Thay Đổi Về Lượng Dẫn Đến Sự Thay Đổi Về Chất	9
9. Chương 9: Đăng Ký Kết Hôn Ngày Hôm Ấy	10
10. Chương 10: Ghi Chép Các Chuyện Nhỏ Về Lý Miêu	13
11. Chương 11: Bạo Lực Gia Đình (1)	14
12. Chương 12: Bạo Lực Gia Đình (2)	14
13. Chương 13: Nhật Ký Rời Nhà Trốn Đi (1)	15
14. Chương 14: Nhật Ký Rời Nhà Trốn Đi (2)	16
15. Chương 15: Quần Áo Đôi	17
16. Chương 16: Bãi Rác	18
17. Chương 17: Bệnh Trầm Cảm	18
18. Chương 18: Bệnh Trầm Cảm 2	19
19. Chương 19: Vợ Chồng Nói Chuyện	20
20. Chương 20: Vợ Chồng Nói Chuyện 2	20
21. Chương 21: Kỷ Niệm Ngày Cưới	21
22. Chương 22: Ngày Lễ Tình Nhân Năm 2008	22
23. Chương 23: Chuyện Gió Đông Và Gió Tây	23
24. Chương 24: Chuyện Gió Đông Và Gió Tây 2	24
25. Chương 25: Giả Vờ Giả Vặt	25
26. Chương 26: Lý Miêu Và Các Nam Chính	26
27. Chương 27: Lúm Đồng Tiền	27
28. Chương 28: Phía Sau “người Phụ Nữ Thành Công”	28
29. Chương 29: Có Con Và Không Có Con	29
30. Chương 30: Có Con Và Không Có Con 2	30
31. Chương 31: Cha Mẹ Kiểu Mẫu	31
32. Chương 32: Biên Nhiên Sử Chăm Sóc Của Người Cha Kiểu Mẫu	32
33. Chương 33: Biên Nhiên Sử Chăm Sóc Của Người Cha Kiểu Mẫu 2	33
34. Chương 34: Bếp Trưởng Lý Miêu	33
35. Chương 35: Chuyện Chăm Sóc Thai Nhi Của Lý Miêu	35
36. Chương 36: Chuyện Chăm Sóc Thai Nhi Của Lý Miêu 2	36
37. Chương 37: Lý Miêu Và Chó	36
38. Chương 38: Bảo Mẫu Mới Nhậm Chức	37

Thế Giới Nhỏ

Giới thiệu

Chúng tôi, chỉ là một phần nhỏ của thế giới, nhưng là toàn bộ thế giới của nhau. Những ghi chép về

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-nho>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt

Phần đệm

Lễ Tạ ơn

Vào ngày Lễ Tạ ơn năm 2012, Tiễn Phiêu Phiêu trịnh trọng nói với Lý Miêu: “Hôm nay là Lễ Tạ ơn.”

Lý Miêu: “Ờ?”

Tiến Phiêu Phiêu: “Bởi vậy anh hãy dùng tấm lòng chân thành để đặc biệt cảm ơn một người, người đã thay đổi cuộc đời anh, thay đổi tương lai anh.”

Lý Miêu: “Mẹ anh à?”

“Người ấy cứu anh thoát khỏi cảnh cô đơn lẻ bóng, khiến anh cảm nhận hơi ấm của gia đình, không ngại khó khăn cho anh được làm cha, đưa tới hi vọng sống sót cho phần đời còn lại của anh.”

Lý Miêu đột nhiên tỉnh ngộ: “ Anh biết rồi, chính là Lý Miêu Miêu (1).”

(1)Lý Miêu Miêu là tên con gái tác giả.)

Tiến Phiêu Phiêu oán hận nói: “ Chính là em!”

Lý Miêu ung dung đáp: “Nhưng mà, anh cũng đã cứu thoát em từ tập đoàn gái ế, hơn nữa để em được làm mẹ, công lao của anh là lớn nhất. Có điều chúng ta quen biết nhau nhiều năm rồi, không cần khách sáo không cần khách sáo, bởi thế em không phải cảm ơn anh đâu.”

Tiến Phiêu Phiêu: “...”

Là một cô gái lạnh mạn, lại gặp được loại người không thú vị, không phong cách, không dịu dàng, không sắc sảo như Lý Miêu, phải làm sao bây giờ?

Sau hơn mười năm đầu trí cùng Lý Miêu, Tiễn Phiêu Phiêu xin chia sẻ những điều tâm đắc sau:

A) Khi các bạn chưa kết hôn :

- Trước tiên, cố gắng hòa hợp, không hòa hợp được thì đá anh ta ngay. Hôn nhân rất nguy hiểm, cẩn thận khi bước vào.

B) Khi các bạn đã kết hôn nhưng chưa có con:

- Tiếp tục hòa hợp, làm quen với hoàn cảnh, rồi sẽ có lúc tìm được thăng bằng. Hôn nhân mà, không phải gió đông thổi bay gió tây, thì cũng là gió nam đè bẹp gió bắc, không ngừng không nghỉ. Không tới tình huống không thể chịu đựng nổi thì đừng đề nghị ly hôn.

C) Đã có con:

- Cãi nhau? Không có thời gian. Ly hôn? Quá tốt cho anh ta.

Cứ thẳng thân lao tới đánh cho anh ta bầm dập, vừa hả giận vừa giãn gân cốt, vện cả đôi đường, tại sao không làm?

(Tiếng của Lý Miêu ở bên ngoài: Dịch lên trên một chút, sang trái một chút, không phải chỗ ấy, sang bên trái, sang bên trái, mạnh hơn nữa đi! Ấy, dễ chịu quá...Này, đừng nhẹ thôi, đừng cầu chứ!)

Lần đầu gặp mặt của Lý Miêu và Tiễn Phiêu Phiêu, là hai tuần lễ sau khi Tiễn Phiêu Phiêu bắt đầu đi làm. Nơi cô thử việc là công ty mà Lý Miêu đang công tác.

Ngày ấy, khi Lý Miêu cầm văn kiện đến văn phòng nơi Tiễn Phiêu Phiêu làm việc để lấy con dấu, thì Tiễn Phiêu Phiêu đang vui đùa vào máy vi tính, luyện tập cách gõ Ngũ bút (1) theo lệnh sếp...

(1) Ngũ Bút Tự Hình ( ) là phương pháp gõ chữ Hán theo kiểu ghép nét, được xem là nhanh nhất hiện nay, chuyên dành cho người đánh máy chữ Hán chuyên nghiệp, nhanh hơn nhiều so với phương pháp gõ theo cách phát âm bính âm (pinyin). Hình như nó rất phổ biến ở Trung Quốc nhưng không được biết đến nhiều ở nước ngoài. Có thể so sánh nó với cách gõ telex trong tiếng Việt.

Phòng làm việc có người lạ tới, Tiễn Phiêu Phiêu ngẩng đầu nhìn Lý Miêu.Ừ, trông cũng được, khá ưa nhìn, đặc biệt, anh không như mấy kẻ mồm miệng dẻo quẹo khác, mà rất trầm tĩnh. Thế nhưng anh lại chẳng thèm để ý đến Tiễn Phiêu Phiêu.

Lý Miêu đề nghị chị gái văn thư làm một tờ chứng nhận. Chị gái nói: “Chị đang bận, để em gái Phiêu bên chị giúp nhé.”

Lúc này Lý Miêu mới phát hiện ra sự tồn tại của Tiễn Phiêu Phiêu: “ Thế cũng được. Tôi đọc, cô ghi lại.”

Lại nói, Tiễn Phiêu Phiêu năm đó tuy không tính là xinh đẹp vô song, nhưng cũng đang tuổi thanh xuân tươi đẹp, đặc biệt trong môi trường làm việc mà tỷ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng này, lại càng nổi bật hơn, được toàn bộ bác trai anh trai em trai hết lòng trân trọng, dẫn đến trong lòng hơi hơi kiêu ngạo hơn bình thường.

Thằng nhóc vô lễ này ở đâu chui ra thế? Tiễn Phiêu Phiêu cảm giận từ tận đáy lòng...

Tiến Phiêu Phiêu đáng thương khi đó còn chưa luyện thành thạo cách gõ Ngũ bút, phương pháp nhập từng nét quá mới lạ, nhập xong từng chữ vô cùng khó khăn. Càng thêm dầu vào lửa chính là, thường thường vào lúc Tiễn Phiêu Phiêu vất vả mới gõ xong một câu, Lý Miêu sẽ ở cạnh, hời hợt nói: “Ấy, thôi câu này không cần ghi đâu.”

Cuối cùng anh thẳng thừng nói: “ Xin lỗi, tôi đang vội. Phiền cô nhường chỗ được chứ? Tôi tự ghi.”

Khiến Tiễn Phiêu Phiêu tức chết...

Từ đó về sau, cho đến tận khi Tiễn Phiêu Phiêu không thử việc ở công ty này nữa, cũng không có bất kỳ hoạt động tiếp xúc nào cùng Lý Miêu. Cô tiếp tục hưởng thụ sự che chở của các bác trai, anh trai, em trai. Các bác các chú chăm sóc chiếu cố lúc đi xã giao, các em trai giúp đỡ trong công việc, còn các anh trai thì nói thẳng: “Em gái, buổi tối em rảnh không? Anh mời em đi ăn cơm nhé.”

Sau đó, khi Tiễn Phiêu Phiêu và Lý Miêu đã kết hôn, hồi tưởng lại chuyện cũ, bóp tay giậm chân oán hận: “Mình làm sao thế không biết, ngày xưa gặp nhiều người đàn ông tốt như vậy, lại nhất định đòi lấy đồ kiêu ngạo này?”

Lẽ nào, quy luật tiểu thuyết ngôn tình ứng nghiệm, đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu?

2. Chương 2: Trước Và Sau Khi Xem Mắt

Lần chính thức xem mắt hẹn hò đầu tiên của Tiễn Phiêu Phiêu và Lý Miêu, cách lần đầu tiên gặp mặt hơn mười một tháng. Khi đó cô đã kết thúc đợt thử việc, chuyển sang làm chính thức, cũng rời khỏi công ty mà Lý Miêu làm gần nửa năm.

Độc giả thắc mắc: Xem mắt cái gì nữa? Hai người không phải đã biết nhau từ trước sao?

Trả lời: Tuy hai người từng gặp mặt, nhưng lại không gặp nhau thường xuyên, cũng chẳng có cảm tình gì, nếu như muốn thành đôi, đương nhiên phải thông qua một lần xem mắt chính thức.

Cũng thật có duyên, lúc đó Tiễn Phiêu Phiêu đang bị các cô bảy bác tám ọat xếp đối tượng cho đi xem mắt, cực kỳ khổ sở, mà các đồng nghiệp của cô lại càng nhiệt tình đem toàn bộ đàn ông trẻ tuổi độc thân trong Tập đoàn ra chào hàng với cô, trong đó, tên của Lý Miêu được lặp lại nhiều nhất.

Tiến Phiêu Phiêu bị ép buộc đến suy sụp, đem so sánh cân nhắc lợi hại các bên, liền cảm thấy đồng nghiệp đề cử có vẻ đáng tin cậy hơn, đặc biệt là tên Lý Miêu kia, tuy ấn tượng đầu tiên của Tiễn Phiêu Phiêu với anh không ra sao, nhưng trong miệng các đồng nghiệp, anh liền biến thành một người có năng lực, có lễ phép, có tương lai, có nhân duyên. Là một thanh niên tiêu chuẩn bốn “có”.

Bởi vậy, cô bất chấp hiềm khích lúc trước, tạm thời gặp qua xem sao, cũng không mất miếng thịt nào trên người...

Lần đầu tiên hẹn hò của Tiễn Phiêu Phiêu và Lý Miêu có thể nói là rất nhàm chán.

Hẹn hò kiểu Trung Quốc, giống như là mời khách ăn cơm vậy. Những chi tiết mà Tiễn Phiêu Phiêu có thể nhớ được chính là, Lý Miêu tiên sinh gọi một bàn đầy món ăn, bản thân anh chỉ ăn vài miếng, thời gian còn lại ngồi xem Tiễn Phiêu Phiêu ăn; Lý Miêu tiên sinh tìm vài đề tài nói chuyện, bản thân anh nói khoảng nửa câu, thời gian còn lại ngồi nghe Tiễn Phiêu Phiêu nói. Kết thúc buổi hẹn hò, anh đề nghị tiễn cô về tận nhà, Tiễn Phiêu Phiêu nhanh chóng tính nhầm một hồi, ngồi xe bus về mất đến hai tiếng đồng hồ, ngồi taxi về lại mất hơn một trăm đồng, cho dù chọn cách nào cũng đều sẽ nợ anh một phần ân tình không nhỏ. Hay là thôi đi, kiên quyết không đồng ý.

Sau khi về nhà, Tiễn Phiêu Phiêu nghiêm túc tổng kết lần hẹn hò này.

Anh ta cực kỳ đẹp trai? NO! Cực kỳ quyến rũ? NO!

Anh ta quá đáng ghét? NO! Có khuyết điểm? NO!

Phân tích kiểu này không thể đưa ra kết luận, đổi kiểu phân tích khác thôi, dùng phương pháp phân tích SWOT (1) đi!

(1) phân tích SWOT: Tham khảo ở đây : vi.wikipedia.org/wiki/Ph%C3%A2n_t%C3%ADch_SWOT

Strength- ưu điểm: Người này có lễ độ, có nhân duyên, cũng khá có tương lai, không hề đáng ghét chút nào.

Weakness- khuyết điểm: Rõ ràng theo đuổi người ta nhưng lại quá mức im lặng ít nói, tuy nhiên tính cách này với một người đàn ông cũng không hẳn là xấu.

Opportunity- cơ hội: Tạm thời hẹn hò cùng anh, tai có thể được yên ổn, không phải chịu đựng các cô các bác suốt ngày cảm râm, cũng không phải mệt mỏi nghe đồng nghiệp nhiệt tình giới thiệu.

Threat- thách thức: Mất tự do, nhưng nhìn dáng vẻ ôn hòa của anh, chắc không phải kiểu thích khống chế người khác.

Sau phân tích dẫn đến tổng hợp, kết luận là rất lý tưởng.

Ôi cái tên họ Lý tên Miêu này có tài cán gì cơ chứ, Tiễn Phiêu Phiêu đến viết luận văn tốt nghiệp còn chưa từng nghiêm túc như vậy.

3. Chương 3: Ghi Chép Chuyển Biến

Sau lần hẹn hò chính thức đầu tiên, Tiễn Phiêu Phiêu tiếp tục được Lý Miêu mời đi ăn cơm hai lần.

Trước mỗi lần đồng ý lời mời, Tiễn Phiêu Phiêu bồn chồn không yên: “Đi? Không đi?Đi?Không đi?”Không đi, mối quan hệ này còn chưa chính thức bắt đầu đã đến hồi kết; Đi, sẽ bỏ qua thời cơ tốt nhất để kết thúc mối quan hệ.Lần hẹn hò này lấy kết hôn làm tiền đề, cho dù thế nào cũng phải thận trọng, thật thận trọng, cực kỳ thận trọng. Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn quyết định đồng ý lời mời: “Thôi kệ, được tới đâu hay tới đó.”

Sau này Lý Miêu nhớ lại: “Lúc đó em kiêu kì quá thể, mỗi lần mời cơm cũng phải hỏi từ ba lần trở lên mới đồng ý.”

Ồ? Thật thế à?

Hai ngày sau khi kết thúc lần hẹn hò thứ ba, Tiễn Phiêu Phiêu xui xẻo bị xe đẩy nghiêng qua chân, xương mu bàn chân bị rạn nhẹ, sau mấy ngày tĩnh dưỡng tại nhà, mới khập khiễng đi làm.

Đi đứng bất tiện, tâm trạng buồn bực, cô cực kỳ hợp tình hợp lý từ chối mọi lời mời của Lý Miêu.

Đến nhà thăm cô?Không được, có cha mẹ ở nhà, thân phận không rõ ràng, gặp nhau sẽ rất lúng túng; đến công ty đón cô?Không được, cùng làm việc trong một tập đoàn, đâu đâu cũng là người quen, bị bắt gặp sẽ rất lúng túng. Lý Miêu tạm thời bị Tiễn Phiêu Phiêu xếp sang một bên, hàng ngày chỉ có thể gọi điện thoại liên lạc.

Sau này Lý Miêu nhớ lại: “Lúc đó em kiêu kì quá thể, mỗi lần anh gọi điện chỉ nói chưa đến nửa phút đã cúp máy.”

Ồ? Thật thế à?

Tròn hai tuần lễ không gặp mặt nhau, có khi Lý Miêu đi công tác, lúc làm việc quá bận bịu, mãi đến muộn mới có thể gọi điện cho Tiễn Phiêu Phiêu, thì bên kia lại tắt máy.

Sau này Lý Miêu nhớ lại: “ Cảm giác như đứng ngoài một cánh cửa lớn đã khóa chặt ấy, rất cô độc.”

Ồ? Thật thế à?

Hai tuần lễ qua đi, Lý Miêu trở về từ chuyến công tác, đột nhiên đi ngược lại hình tượng nho nhã bình thường, cương quyết yêu cầu Tiễn Phiêu Phiêu đến hẹn vào buổi tối.

Tiến Phiêu Phiêu từ chối: “Không đi, em đau chân.”

Lý Miêu: “Em ở nhà cũng vẫn đau thôi.”

Tiến Phiêu Phiêu: “Không rảnh, buổi tối em phải tăng ca để viết báo cáo.”

Lý Miêu: “Chờ em viết xong báo cáo, anh đến công ty đón em.”

Tiến Phiêu Phiêu: “Em định về nhà viết báo cáo.”

Lý Miêu: “Em về nhà cũng phải ăn cơm, đi ăn cơm cùng anh cũng không tốn hơn bao nhiêu thời gian. Ăn cơm xong anh đưa em về nhà ngay.”

Tiến Phiêu Phiêu: “Không đến là không đến đấy, xem anh làm gì được em.”

Lý Miêu: “Vậy anh đến cổng công ty chặn em.”

Lúc tan ca ngoài cổng toàn người quen, chẳng phải cho người khác xem trò hay miễn phí sao? Tiễn Phiêu Phiêu đành chịu thua: “Được sau, sau tan ca tầm mười lăm phút tới đón em.”

Vốn dĩ Tiễn Phiêu Phiêu định mượn lần bị thương này, để kết thúc mối quan hệ không chính thức của cô và Lý Miêu. Dù sao bọn họ cũng xem như đồng nghiệp, nếu nói lời chia tay quá phũ phàng, sau này gặp mặt sẽ rất lúng túng. Thế nhưng Lý Miêu đột nhiên trở nên cương quyết, khiến kế hoạch của cô hoàn toàn hỏng bét.

Tất cả trở về vạch xuất phát, ăn cơm, nói chuyện, một mình Tiễn Phiêu Phiêu ăn cơm, một mình Tiễn Phiêu Phiêu nói chuyện, Lý Miêu nhìn cô ăn cơm, Lý Miêu nghe cô nói chuyện.

Chia tay...Vẫn không thể nói thành lời.

Sau bữa cơm, Lý Miêu đề nghị đưa Tiễn Phiêu Phiêu về nhà. Một kẻ đi đứng khập khiễng như Tiễn Phiêu Phiêu, nếu từ chối ý tốt của anh, cũng thật lập dị quá đi...

Sau mười mấy phút, dưới lầu nhà Tiễn Phiêu Phiêu, cô được Lý Miêu dìu ra khỏi xe, còn chưa đứng vững, liền thấy rất nhiều con mắt hưng phấn tò mò nhìn chăm chăm về phía hai người bọn họ.

Chủ nhân của những con mắt này, bao gồm cha Phiêu mẹ Phiêu, một số bác hàng xóm, cô hàng xóm, ông hàng xóm, bà hàng xóm, cô bác ông bà ở tòa nhà sát vách, còn có hai con chó hàng xóm...

Này, rõ ràng tối nay gió lớn như vậy, sao mọi người đều ra ngoài hóng mát thế? Tiễn Phiêu Phiêu khóc không ra nước mắt.

4. Chương 4: Bảo Kê Của Lý Miêu

Sau lần bị ba mẹ Tiễn Phiêu Phiêu bắt gắp, Lý Miêu thuận lợi lấy được giấy thông hành của mẹ Phiêu, có thể chính thức ra vào nhà của Tiễn Phiêu Phiêu.

Cuối tuần, mẹ Phiêu liền sai khiến Tiễn Phiêu Phiêu: “Gọi Tiểu Lý đến nhà ăn cơm.”

“Con gái mẹ tuổi trẻ xinh đẹp, không cần phải gấp gáp như thế có được không?” Tiễn Phiêu Phiêu bất bình phản đối.

“Cha mẹ cậu ấy đều không ở bên, sống một mình cơm không đủ no áo không đủ ấm. Cho dù là người xa lạ, cũng phải biết đồng cảm, huống chi người ta còn là bạn của mày? Sao một chút lòng thông cảm mà mày cũng không có thể? Còn là con gái mẹ sinh sao?”

Mẹ ơi, mẹ chắc chắn người mình đang miêu tả là Lý Miêu mà không phải chú bé bán diêm?

Không những ăn bữa trưa mà còn muốn ăn bữa tối, mẹ Phiêu cực kỳ nhiệt tình: “Tiểu Lý, ngày mai vẫn là cuối tuần, không bận gì thì lại tối ăn cơm nhé.”

“Thôi ạ, làm phiền cô rồi.” Lý Miêu cũng coi như biết ngại.

“Không phiền, nhà lúc nào chẳng phải nấu cơm. Cháu nói thích ăn bánh chéo đúng không? Ngày mai cô chuẩn bị làm bánh chéo đây.”

“Vậy thì cháu cảm ơn ạ.” Lý Miêu tiếp tục thuận theo.

“Rốt cuộc ai mới là người hẹn hò cùng Lý Miêu chứ?” Chờ Lý Miêu đi rồi, Tiễn Phiêu Phiêu tròn mắt lên nhìn mẹ Phiêu.

“Làm người không nên ích kỷ như vậy con gái. Để một mình cậu ấy ra ngoài ăn cơm thật là tốn kém. Đến nhà mình ăn cơm, cậu ấy còn có thể tiết kiệm tiền, đúng không?”

Tiến Phiêu Phiêu không nỡ nói cho mẹ Phiêu, tên Lý Miêu kia tuy không có nhiều tiền, nhưng chi tiêu rất xa xỉ, xe bus hơi chật một chút, anh ta liền đi taxi, mà xe bus cuối tuần đều rất đông người. Đi taxi một lần hết tám mươi đồng, mà theo giá tiền thời bấy giờ, một đĩa bánh chéo chỉ hai mươi đồng mà thôi...

Cứ như vậy, nhờ sự nhiệt tình mời gọi của mẹ Phiêu, quan hệ giữa Tiễn Phiêu Phiêu và Lý Miêu chuyển từ thử hẹn hò sang chính thức hẹn hò.

Phải chăng trong lòng mỗi người mẹ, đều xem con gái mình giống như hàng ế lâu ngày, hễ có cơ hội tổng khứ đi, liền chỉ hận không thể bán phá giá kèm khuyến mãi mua một tặng sáu?

5. Chương 5: Những Chuyện Nhỏ Lúc Đang Yêu.

Cầm tay

Lần thứ nhất cầm tay của Tiễn Phiêu Phiêu và Lý Miêu là như thế này.

Khi đó bọn họ đã hẹn hò được hai tháng. Một hôm, Lý Miêu vờ vịt như một thiếu nam thơ ngây, xấu hổ nói với Tiễn Phiêu Phiêu: “Bọn mình thế này mà cũng gọi là yêu à? Đến tay em anh còn chưa được cầm.”

Tiến Phiêu Phiêu bèn đưa tay ra, hào phóng nói: “Đây, cho anh cầm một lúc đấy.”

Lý Miêu: “Như đang bố thí ấy, anh không thèm.”

Tiến Phiêu Phiêu cực kỳ chân thành nói: “Cầu xin anh cầm tay em đó.”

Thế là bọn họ đã có lần cầm tay đầu tiên.

Thổ lộ

Vào một ngày nào đó trong khoảng thời gian ba tháng kể từ lúc hẹn hò với Lý Miêu, Tiễn Phiêu Phiêu mặc một bộ váy đỏ bằng vải satin, bước đi vội vã dưới trời nắng gắt ở nơi làm việc.

Theo lời của Lý Miêu, chính lúc Tiễn Phiêu Phiêu bước qua cửa sổ văn phòng của Lý Miêu, thì anh đang vừa uống nước vừa xem phong cảnh ngoài cửa sổ, rồi nhìn thấy Tiễn Phiêu Phiêu.

Buổi tối gọi điện theo thường lệ, Lý Miêu nói: “Ngày em gả cho anh thì nhớ mặc đồ màu đỏ nhé, em mặc đồ màu đỏ rất đẹp.”

Tiến Phiêu Phiêu: “Gì cơ? Ai thèm lấy anh?”

Lý Miêu: “Em không lấy anh thì lấy ai nữa?”

Đây là lần thổ lộ đầu tiên và duy nhất của Lý Miêu dành cho Tiễn Phiêu Phiêu trong suốt mười mấy năm hai người quen biết nhau.

Du lịch

Lần đầu tiên Tiễn Phiêu Phiêu cùng Lý Miêu đi xa là lúc về quê ra mắt bố mẹ anh. Thời đó họ còn chưa có ô tô riêng bởi vậy đi xe khách đường dài, một đường xóc nảy.

Tiến Phiêu Phiêu tuy không say xe nhưng vẫn bị lắc lư đến mệt rũ rời. Cô liền cuộn áo khoác lại kê vào ghế dựa làm gối. Thứ đó rất đáng ghét, hơi ngủ quên một tí là tuột xuống.

Lý Miêu hỏi: “Sao em không dựa vào vai anh?”

Tiến Phiêu Phiêu nói: “Vai anh cứng lắm.”

Lý Miêu: “Em chưa thử làm sao biết được?”

Tiến Phiêu Phiêu nghĩ thầm: Hừ, muốn nhân cơ hội để lợi dụng à, còn lâu nhé! Cho nên cô tiếp tục gối đầu lên chiếc áo khoác của mình.

Đang mơ màng ngủ thì Lý Miêu kéo đầu cô dựa lên vai anh.

Cảm giác không tồi. Tiễn Phiêu Phiêu lần đầu tiên ý thức được có bạn trai là một việc rất tốt, ít nhất thì lúc đi du lịch có thể dùng làm gối đầu.

Xem phim

Tiến Phiêu Phiêu cùng Lý Miêu ngồi xem phim Sư Tử Hà Đông.

Sau khi xem xong, Tiễn Phiêu Phiêu nhàn rỗi không có việc gì làm bèn học theo lời thoại của nữ chính trong phim, thử tẩy não Lý Miêu: “Bắt đầu từ bây giờ, anh chỉ được phép đối tốt với một mình em...Chuyện gì đã

đồng ý làm cho em thì nhất định phải làm được, từng câu nói với em đều phải thật lòng...Em thấy vui, anh cũng phải vui cùng em, em thấy không vui, anh phải dỗ cho em vui; mãi mãi cảm thấy em xinh đẹp nhất...”

Lần đầu tiên, Lý Miêu kinh ngạc há to mồm: “Em bệnh nặng thật rồi.”

“Đây là lời thoại trên phim mà!” Tiền Phiêu Phiêu bị shock

“Phim gì mà dở hơi thế?”

“Phim bọn mình vừa em ấy!”

“Sao anh không nhớ nhỉ?À đúng rồi, hình như lúc đấy anh ngủ quên.”

Tiền Phiêu Phiêu không còn gì để nói.

Lần thứ hai, Tiền Phiêu Phiêu vừa nói một nửa, Lý Miêu đã học nam chính trong phim, hát bài “Điệu múa Khang kang”: Đến đây, tôi là một con la la la la...” cắt ngang lời của Tiền Phiêu Phiêu.

Lần thứ ba, Tiền Phiêu Phiêu mới nói câu đầu tiên, Lý Miêu đã khổ sở bịt tai: “Xin em đừng làm thế nữa mà, mấy câu này nghe như khản cô chú (1) ấy, nghe là thấy đau đầu.”

(1) Chú pháp mà Đường Tăng mỗi lần niệm lên, Tôn Ngộ Không đều bị vòng kim cô xiết chặt

Thật ra Tiền Phiêu Phiêu chỉ muốn Lý Miêu sau khi nghe xong mấy câu nói này, có thể chiều lòng cô đáp một lời “Được” mà thôi, nhưng anh lại kiên quyết không để cô được toại nguyện.

Cái tên này!

6. Chương 6: Hồi Ức Của Lý Miêu

Một ngày nọ, Tiền Phiêu Phiêu và Lý Miêu cùng nhớ lại ấn tượng về lần đầu tiên gặp nhau.

Ấn tượng đầu tiên của Tiền Phiêu Phiêu về Lý Miêu, đương nhiên là về lần chạm trán vô lễ ngạo mạn của Lý Miêu, nhưng Lý Miêu hoàn toàn không nhớ rõ chuyện ấy, ấn tượng đầu tiên của Lý Miêu về Tiền Phiêu Phiêu bắt nguồn từ Giáng Sinh năm đó...

Thực ra Tiền Phiêu Phiêu cũng nhớ được mùa Giáng Sinh năm đó mình vẫn thử việc tại công ty của Lý Miêu. Ngày ấy, công ty mua mười phiếu tham dự tiệc Giáng Sinh từ một khách sạn nổi tiếng, phát cho nhân viên trẻ tuổi độc thân trong công ty.

Bữa tiệc vừa có đồ ăn ngon vừa tổ chức trò chơi, Tiền Phiêu Phiêu say mê phần khởi tham gia trò chơi, thu về rất nhiều quà tặng, còn phân phát cho mọi người một ít.

Lý Miêu nói: “Khi đó anh nghĩ, cô bé này tuy trông không giống người chăm chỉ học hành, mà chỉ thích dạo phố đọc tiểu thuyết ngôn tình, không ngờ cũng khá thông minh, đối xử với mọi người rất thân thiện, đúng là một cô bé tốt.”

Tiền Phiêu Phiêu hoàn toàn không bị lời khen của Lý Miêu cảm động, cô chỉ ngạc nhiên hỏi: “Gì cơ? Lúc đó anh cũng ở đấy à?”

Lý Miêu nhất thời cảm thấy tự tôn bị thương tổn: “Sao anh lại không ở đấy chứ!”

Tiền Phiêu vẫn tiếp tục ngạc nhiên: “Em nhớ rõ là không có anh mà!”

“Chắc chắn có anh!”

Để thể hiện bản thân không hề nói đùa, Tiền Phiêu Phiêu bắt đầu dùng ngón tay đếm: “Hôm ấy có em này, anh Z, chị Z, anh Q, chị X...”

Đếm đi đếm lại chỉ được chín người, nhưng cô biết hôm đó chắc chắn có mười tám phiếu được phát ra, bởi cô là người đi lĩnh phiếu về.

“Lẽ nào...anh chính là người còn lại?Anh cũng quá vô hình rồi!”

“Sao em có thể không nhận ra sự tồn tại của anh, em thật quá kém!”Lý Miêu cực kỳ tức giận.

Vậy coi như mối thù năm xưa bị anh khinh thường đã được báo rồi, haha....

7. Chương 7: Từng Mảnh Ký Ức

Nhiều năm sau khi kết hôn, Tiễn Phiêu Phiêu hỏi Lý Miêu: “Thời mà em với anh hẹn hò ấy, anh ấn tượng nhất là chuyện nào?”

Lý Miêu hơi trầm tư: “Có một ngày, hai bọn mình đạp xe hóng gió, không cần biết phải đi tới đâu, đạp một thì dừng lại, vào siêu thị gần ấy mua một đồng hồ ăn, rồi tìm một chỗ dừng chân cùng nhau ăn cơm. Lúc đó thực sự là không có gì vướng bận, cực kỳ thoải mái vui vẻ.Em còn nhớ không?”

Tiến Phiêu Phiêu nói: “Em đương nhiên nhớ rồi. Sau hôm ấy em đau chân suốt một tuần, da đen xì suốt cả mùa hè. Lúc về nhà, anh thì sung sướng tắm xong lăn ra ngủ, em còn phải giặt hai chậu quần áo to đùng, mỏi rã cả tay.”

Lý Miêu thở dài: “Chúng ta không có tiếng nói chung!”

***

Chuyện khiến mẹ Phiêu ấn tượng sâu sắc lại là một chuyện khác.

Mẹ Phiêu nói: “Hồi hai đứa mới quen nhau, vì chân của con chưa khỏi, nên cuối tuần hai đứa đều ở nhà chơi. Con ngồi trên giường, Tiểu Miêu ngồi trên ghế. Con nói chuyện, Tiểu Miêu ngồi nghe. Trung bình con nói mười câu, Tiểu Miêu đáp nửa câu. Mẹ mới bảo với bố con là, đứa nhỏ Lý Miêu này bình tĩnh trầm ổn, khiêm tốn kín đáo, ông nhìn xem, làm sao mà cậu ấy có thể giữ một tư thế ngồi suốt mấy tiếng thế cơ chứ?”

Còn với ba Phiêu: “Ấn tượng sâu sắc nhất? Đương nhiên là lúc bố nhìn thấy tên nhóc này, bố kích động đến mức muốn chém nó một cái! Con gái cưng bố trầm cay nghìn đắng dứt ruột dứt gan nuôi lớn hơn hai mươi năm, thế mà chỉ một thằng nhóc miệng còn hôi sữa cũng có thể dễ dàng cướp con gái bố đi! Ông trời thật không công bằng!”

8. Chương 8: Sự Thay Đổi Về Lượng Dẫn Đến Sự Thay Đổi Về Chất

Tiến Phiêu Phiêu và Lý Miêu từ yêu đương đến kết hôn, là bốn năm không ngừng thấu hiểu và dõi theo đối phương. Trong bốn năm ấy, mỗi tối họ gọi điện cho nhau một lần, cuối tuần hẹn hò một buổi, nếu như không có nguyên nhân đặc thù thì quy luật trên chưa bao giờ thay đổi.

Năm thứ nhất, thời gian trò chuyện trung bình của hai người họ là một giờ/ngày.

Năm thứ hai, thời gian trò chuyện trung bình của hai người họ là nửa giờ/ngày.

Năm thứ ba, thời gian trò chuyện trung bình của hai người họ là 10 phút/ngày.

Năm thứ tư, thời gian trò chuyện trung bình của hai người họ là 1 phút/ngày.

Sau đó, hai người kết hôn, đêm đêm gặp mặt không phải gọi điện thoại. Nếu như tính riêng từng lần đối thoại, thì thời gian trò chuyện có thể dùng giây để đếm...

Cuối tuần hai người thường ra ngoài đi chơi, đi dạo trên đường, đi dạo chán chê rồi thì ăn cơm.

Năm thứ nhất và năm thứ hai, dường như mỗi hôn đá trên các con phố thành phố nhỏ này đều bị họ dẫm qua, mỗi quán cơm tầm trung bọn họ đều từng ăn.

Năm thứ ba, Lý Miêu vừa gợi ý ra ngoài chơi, Tiễn Phiêu Phiêu lập tức chơi xấu: “Chúng mình ở nhà xem phim đi.” Tiễn Phiêu Phiêu gợi ý ra ngoài ăn cơm, Lý Miêu lập tức chơi xấu: “Chúng mình ở nhà tự nấu đồ ăn đi.”

Năm thứ tư, khi Lý Miêu hỏi Tiễn Phiêu Phiêu cuối tuần muốn đi đâu chơi, Tiễn Phiêu Phiêu thường trả lời: “Ngại thế, em hẹn đồng nghiệp đi dạo phố rồi.” Tiễn Phiêu Phiêu thấy một nhà hàng mới mở, muốn kéo Lý Miêu tới ăn thử, Lý Miêu thường trả lời: “Không đi.” “Không rảnh.” “Anh với bạn ăn ở đây rồi, chẳng ngon gì cả.”

Sau đó, bọn họ kết hôn...

Dưới đây là những điều Tiễn Phiêu Phiêu tổng kết được:

Hoá ra phụ nữ và đàn ông sẽ tiến đến hôn nhân, không phải ở thời điểm hai người yêu nhau nồng nàn cháy bỏng, mà vào thời điểm hai người đã bên nhau ngày càng tẻ nhạt đến mức sắp không chịu nổi nữa sao?

Độc giả theo dõi phản pháo: Thôi đi, đừng có lấy mớ kinh nghiệm giả tạo kém cỏi ếch ngồi đáy giếng thầy bói xem voi của hai người ra lừa dối quần chúng có được không hả?

9. Chương 9: Đăng Ký Kết Hôn Ngày Hôm Ấy

*Nhật ký u sầu của Tiễn Phiêu Phiêu năm xưa.

Văn viết dưới góc nhìn của Tiễn Phiêu Phiêu

Ngày cưới dự định vào mừng một tháng năm, theo lệ thường, hai người trước tiên nên đi hoàn thành thủ tục pháp luật. Vì vậy, sau khi nghỉ Tết âm lịch, tôi và Lý Miêu quyết định đi đăng ký kết hôn.

Trước Tết âm lịch đã có tuyết rơi dày đến nửa mét, vốn tưởng rằng mùa đông này tuyết sẽ không rơi nữa, ai ngờ buổi tối trước ngày chúng tôi đi đăng ký, tuyết bắt đầu rơi đầy trời, sáng sớm hôm sau lại vừa có gió vừa có tuyết.

Sáng sớm Lý Miêu gọi điện cho tôi, nói có khách tới bàn công việc, nên mười giờ anh mới xin nghỉ được. Hai chúng tôi hẹn gặp ở giao lộ gần công ty nhất, nhưng chỉ thấy tuyết trắng xóa khắp nơi, không tìm nổi bóng dáng một chiếc taxi. May mà ủy ban đăng ký cũng gần, chúng tôi kéo chặt mũ, nhắm mắt đi bộ qua làn gió tuyết.

Tâm trạng u sầu, hoàn toàn không có cảm giác vui sướng hồi hộp.

Sắc mặt Lý Miêu rất nghiêm túc, không vì sắp được làm chồng mà có biểu hiện khác thường. Anh vừa nhìn đồng hồ vừa rầu rĩ nói: “Ai lại chọn ngày hôm nay thế không biết? Đã có tuyết rơi lại còn có gió to.”

Ngày này đương nhiên là do tôi chọn, vì anh coi mấy chuyện mê tín này rất vô bổ. Tôi vừa nghe anh nói thế, lập tức thấy tức giận: “Được thôi, hôm khác đi đăng ký.”

Lý Miêu nói: “Đừng nói linh tinh nữa, đi nhanh thôi.”

Nhìn xem nhìn xem! Đây là cái thái độ gì thế! Nếu như tôi không phải là một người phụ nữ khoan dung rộng lượng còn biết thấu hiểu, thì bây giờ đã bỏ đi rồi.

Đường vào Ủy ban rất khó đi, nền cẩm thạch rất trơn, đi một bước lo ba bước. Tôi sợ nhất là bị trượt chân ngã xuống vì mùa đông này đã bị một lần rồi. Cho đến khi đi tới chốn toàn, tâm trạng càng bất ổn hơn.

Cô cán bộ hành chính chẳng hề thân thiện, hỏi chúng tôi bằng giọng lạnh tanh: “Lý Miêu và Tiền Phiêu, hai người kết hôn chưa thế?”

Tôi và Lý Miêu nhìn nhau khó hiểu.

Vì chưa nghe được câu trả lời, cô cán bộ lại nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

“Chưa kết hôn.” Chúng tôi trả lời dứt khoát.

“Được. Thế đi photo sổ hộ khẩu và chứng minh thư đi.”

“Chúng tôi chuẩn bị hết rồi.” Tôi đưa bản photo cho cô cán bộ. Hôm qua tôi đã gọi điện thoại hỏi tư vấn đầy đủ nên cũng chuẩn bị rất kỹ rồi.

“Bản photo của hai người sai quy cách, phải là giấy chứng minh của hai người cùng photo chung lên một mặt giấy.”

Lý Miêu đành đi photo lại bản khác, còn tôi ở lại điền vào phiếu “Kế hoạch hóa gia đình.” Sau khi điền xong, ngẩng đầu nhìn lên tường, thấy hai tấm bảng “Trình tự đăng ký kết hôn” và “Trình tự thủ tục ly hôn” đặt song song với nhau, đăng ký kết hôn yêu cầu bản photo đồng thời có mặt hai người, còn thủ tục ly hôn yêu cầu hai bản photo riêng. Tôi thấy rất buồn cười, tâm trạng cũng dần tốt lên.

Lúc Lý Miêu quay lại, tôi chỉ cho anh xem: “Anh nhìn này, làm thủ tục ly hôn cũng ở chỗ này luôn.”

Lý Miêu bực mình lườm tôi một cái.

Sau đó chúng tôi điền vào bản khai, yêu cầu tự mình phải viết, nhưng lại là về hoàn cảnh của đối phương. Lý Miêu tiện tay viết dưới tên tôi “Giới tính – Nam”, ngại ngần hỏi xin cô cán bộ tờ khác đính chính, bị cán bộ mắng mấy câu liền. Cán bộ muốn nằm!

Đúng lúc ấy, có hai cụ già làm thủ tục ly hôn chen vào trước chúng tôi, cán bộ cũng không ngăn cản. Căn cứ vào truyền thống kính lão đắc thọ, chúng tôi đành lùi về phía sau.

Cán bộ hỏi hai người kia: “Tại sao muốn ly hôn?”

Cụ ông nói: “Tính cách không hợp nhau.”

Cán bộ khuyên: “Đến tuổi này rồi, ly hôn cái gì nữa? Cố gắng tiếp tục đi.”

Cụ ông nói: “Chúng tôi bàn kỹ rồi, quyết định ly hôn, không phải đang hành động theo cảm tính đâu.”

Sau đó cán bộ hỏi hai người họ một loạt vấn đề liên quan đến phân chia tài sản, nên chúng tôi mới biết hóa ra họ đã kết hôn lần thứ hai. Nếu không phải vậy, chắc họ đã cố chấp nhận ở bên nhau...

Làm một kẻ bị gạt sang một bên, về mặt Lý Miêu đỡ đỡ, thỉnh thoảng lại liếc nhìn tôi, nhờ sự thấu hiểu của tôi đối với anh, lời nói biểu thị qua ánh mắt kia đại ý như sau: là ai không hiểu rõ trình tự đăng ký, chuẩn bị giấy tờ không đủ nên mất thời gian làm lại...vân vân..., là ai đi đứng chậm chạp nên gặp phải loại chuyện ly hôn không may mắn này...vân vân...Tôi không thèm để ý tới anh, cực kỳ hứng thú. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi được trực tiếp ngồi xem người ta ly hôn.

Sau đó, rốt cục chúng tôi cũng hoàn thành thủ tục đăng ký kết hôn. Thực ra thủ tục rất đơn giản, nếu không có những việc chen ngang kia, thì chưa đến mười phút là có thể làm xong...

Ra khỏi sảnh Ủy ban, tôi bắt đầu nghĩ lung tung: Ảnh trên giấy đăng ký kết hôn thật là xấu, thái độ của Lý Miêu thật là tồi tệ, vân vân.

Lý Miêu nói: “Em thật đúng là rảnh quá hóa ngốc, toàn để ý chuyện không đâu. Sau này ai ngồi xem giấy đăng ký kết hôn làm gì?”

Tôi nói: “Đúng đấy đúng đấy, lần thứ hai xem lại giấy này chắc là lúc ly hôn.”

Lý Miêu lại bực mình: “Em trật tự nào. Anh mệt quá.”

Đồ đàn ông hư hỏng! Mới đăng ký kết hôn chưa tới mười phút, anh đã lộ rõ bản chất xấu xa. Tôi bùng nổ, không thèm đi ngang hàng với anh, mà đi tít sau anh đúng năm mét, ánh mắt tựa dao găm phi về phía lưng và gáy anh. Thế nhưng tên chết tiệt này cũng không quay đầu lại nhìn tôi, chỉ mãi nghe cú điện thoại dở hơi nào đó.

Cuối cùng cũng ra đến cổng, tôi quyết định thể hiện sự uất ức tràn đầy cõi lòng, bắt đầu tích nước mắt, mãi mới ngáp để tích được một ít, còn chưa kịp chảy ra, Lý Miêu nhanh chóng cầm tay tôi nhắc nhở: “Này, em đừng có khóc đấy. Như thế không may mắn đâu.”

Tôi nói: “Liên quan gì đến anh? Em xúc động phát khóc không được à.”

Lý Miêu giả vờ hù dọa tôi, làm như sắp kéo tôi vào đụn tuyết ven đường, tôi nhân cơ hội vờ vệt đá anh mấy cái, âm mưu kéo anh cùng ngã vào đụn tuyết, may là lúc đó xe taxi đi tới, ngăn cản tôi thực hiện hành động tiếp theo.

Theo truyền thống của thành phố chúng tôi, buổi trưa tôi và Lý Miêu hẹn trước cùng nhau đi ăn mì sợi. Nhưng mãi đến mười hai giờ anh mới thoát khỏi mấy người khách hàng Đức, chạy vội tới. Chúng tôi tìm một nhà hàng gần nhất, chẳng ngờ tốc độ mang món lên còn chậm hơn rùa bò, khiến Lý Miêu- kẻ còn phải đi ra sân bay đón khách hàng đến từ Nhật Bản, sốt ruột muốn điên. Biểu hiện của anh cực kỳ căng thẳng, cứ ba phút lại xem đồng hồ một lần.

Người Nhật? Có nhầm không vậy! loại thời tiết này, ngày này tháng này, trong tám nước liên quân thì hai nước đến! Tôi làm gì? Chúc phúc chúng tôi à? Cảm ơn nhé, không cần!

Buổi tối Lý Miêu lại phải đi tiếp khách, lần thứ ba trong ngày! Không biết lần này là người Đức hay người Nhật nữa, nên gọi anh là Hán gian hay là nằm vùng đây? Tôi một mình dọn đường hồi phủ, ăn cơm cùng bố mẹ, theo truyền thống vẫn là mì sợi. Bố mẹ tôi rất bình tĩnh, cũng không nhắc tới chuyện đăng ký. Đại khái trong quan niệm truyền thống của bố mẹ tôi, đăng ký vẫn chưa tính là kết hôn, phải làm đám cưới mới tính.

Đêm khuya, Lý Miêu sau khi về đến nhà liền gọi điện cho tôi báo bình an. Tên này uống say, nói năng linh tinh. Tôi lật tẩy anh, nói anh vì mất đi thân phận độc thân mà buồn bã đến say rượu, còn anh khẳng khái nói mình vui sướng vô cùng nên mới uống nhiều. Ai thèm tin anh!

Tôi đi ngủ trước mười hai giờ, nằm xuống trong trạng thái rối bời.

Haizz, sau này có điền phiếu gì, cũng phải đánh dấu vào ô “Đã kết hôn”...

Haizz, từ giờ liền đi trên con đường trở thành bà nội trợ, rồi thiếu phụ luống tuổi...

Haizz, tôi còn chưa biết nấu cơm, phải làm sao bây giờ...

Haizz, hôm nay đúng là không phải ngày tốt, tại sao tôi và Lý Miêu đều than thở...

Haizz, con người sao lại muốn kết hôn nhỉ? Cứ giữ tình trạng quan hệ thế này không tốt sao?

.....

Càng nghĩ càng không ngủ được, tôi quyết định bật đèn ra khỏi giường, tìm một quyển sách để đọc.

Không rõ đã đọc bao lâu, đột nhiên mẹ tôi gõ cửa: “Này, sao không tắt đèn đi? Còn chưa ngủ à?”

Tôi không dám cãi lời, vội vàng tắt đèn đi.

Được rồi, ít nhất tôi cũng tìm được một lợi ích của việc kết hôn, chính là: hahaha, kết hôn xong có thể tùy tiện thức đêm, lời mẹ nói tôi nào dám làm trái, nhưng Lý Miêu muốn mắng tôi á, tôi còn lâu mới để ý đến anh.

10. Chương 10: Ghi Chép Các Chuyện Nhỏ Về Lý Miêu

Sau khi đăng ký kết hôn ba tháng, Tiễn Phiêu Phiêu và Lý Miêu tổ chức hôn lễ, chính thức chuyển về ở cùng nhau. Hai người mới kết hôn ba tháng, nhưng những trận cãi vã to nhỏ thì đã xảy ra vô số lần.

Để tránh cho sau này càng cãi nhau càng dữ dội, khiến cho bản thân hoàn toàn quên mất ưu điểm của Lý Miêu, Tiễn Phiêu Phiêu cố gắng gom góp những điểm tốt của Lý Miêu từ lúc kết hôn tới giờ, rồi ghi chép lại, sau này có thể lấy ra làm chứng cứ bỏ qua cho anh. Tổng hợp lại như sau:

1. Du lịch bên ngoài luôn xách túi nặng nhất.

(Ghi chú của Tiễn Phiêu Phiêu: Thực ra đây là yêu cầu cơ bản đối với đàn ông.)

2. Sau mỗi đêm này nọ, buổi sáng luôn để một cốc sữa bò đầu giường trả thù lao.

(Ghi chú của Tiễn Phiêu Phiêu: Quá cảm động ấy chứ, có điều mỗi khi tôi nổi hứng mang sữa, trà đến cho anh, thường thì đến câu cảm ơn còn không có, lắm khi còn bị từ chối.)

3. Tiễn Phiêu Phiêu bị cảm, Lý Miêu từ chối đi gặp bạn bè, dẫn vợ đi khám bệnh.

(Ghi chú của Tiễn Phiêu Phiêu: Tôi cho rằng dẫn tôi đi khám bệnh chỉ là lấy cớ để khỏi phải đi xã giao mà thôi, nguyên nhân chính là anh không muốn đi uống rượu trong ngày nắng to.)

4. Có hôm nửa đêm Tiễn Phiêu Phiêu bỏ nhà ra đi, sau hai mươi phút Lý Miêu ra khỏi cửa tìm vợ.

(Ghi chú của Tiễn Phiêu Phiêu: Tuy có thời gian chờ đợi là hai mươi phút, nhưng xét thấy trước kia tôi bỏ đi anh cũng không đuổi theo, như thế này đã là tiến bộ. Huống chi nửa đêm bỏ nhà ra đi, cũng là tôi đuổi lý trước.)

5. Tiễn Phiêu Phiêu quá nửa đêm còn online. Lý Miêu liên tục nhắc nhở đi ngủ.

(Ghi chú của Tiễn Phiêu Phiêu: tôi tạm thời ghi nhận hành động này có nghĩa là anh đau lòng tôi phí hoài sức khỏe.)

6. Khi Tiễn Phiêu Phiêu yêu cầu cùng về nhà mẹ đẻ, Lý Miêu chưa bao giờ từ chối.

(Ghi chú của Tiễn Phiêu Phiêu: Phần lớn là do anh cực kỳ thích ăn cơm mẹ tôi nấu, bởi vì mỗi lần tôi muốn giúp mẹ nấu cơm đều bị anh cực lực ngăn cản.)

7. Ép Tiễn Phiêu Phiêu học bơi thành công, dù trước đó mười năm Phiêu Phiêu đều không học thành.

(Ghi chú của Tiễn Phiêu Phiêu: Thế nhưng tôi rất nghi ngờ anh ép tôi học bơi vì muốn xem tôi sặc nước, hơn nữa mỗi khi anh tập trung bơi, sẽ không phải quá chú ý trông nom tôi.)

8. Tuy hai người có thể lương khác nhau, nhưng mỗi lần Tiễn Phiêu Phiêu muốn ra ngân hàng, Lý Miêu sẽ chủ động đưa thẻ của mình ra.

(Ghi chú của Tiễn Phiêu Phiêu: Phí sinh hoạt của Lý Miêu tiên sinh là ở đây chứ đâu, nhưng mỗi lần tôi đi rút tiền đều đưa anh một phần mà. Ngoài ra, tôi chủ động mua mọi thứ, Lý Miêu chẳng thiếu gì, anh đương nhiên thích giả bộ hào phóng.)

9. Yêu cầu đối với chất lượng thức ăn không cao, lúc Tiễn Phiêu Phiêu chuẩn bị nấu hai món ăn, anh thường chủ động đề nghị giảm xuống nấu một món.

(Ghi chú của Tiễn Phiêu Phiêu: Chủ động yêu cầu giảm đi một món vì anh muốn rửa ít đi một đĩa.)

10. Lý Miêu làm việc nhà rất tốt, quét nhà sạch sẽ hơn Tiễn Phiêu Phiêu, rửa bát tiết kiệm nước hơn Tiễn Phiêu Phiêu, gấp chăn gọn gàng hơn Tiễn Phiêu Phiêu...

(Ghi chú của Tiễn Phiêu Phiêu: Thực ra đấy vốn là phần việc anh được phân công, anh có thể trốn làm thì lập tức trốn, có thể chơi xấu lập tức chơi xấu, có thể lười biếng lập tức lười biếng...)

Nói tóm lại Tiễn Phiêu Phiêu cảm thấy rất khó tin. Lẽ nào... Lý Miêu thật sự có tiềm chất của người đàn ông tốt thời đại mới?

11. Chương 11: Bạo Lực Gia Đình (1)

Một hôm Lý Miêu phải đi xã giao muộn, gặp một vị khách hàng say đến bất tỉnh nhân sự, ngã quay ra đất, Lý Miêu dìu ông ta dậy, bị khách cự dữ dội, khoe mắt Lý Miêu bị xước, trên người cũng bị một vết bầm tím.

Lý Miêu say khướt, về nhà lúc đêm tối mịt mù, Tiễn Phiêu Phiêu sợ làm phiền hàng xóm, cố gắng kiềm chế tức giận, đợi sáng mai tính sổ một thể.

Tiến Phiêu Phiêu: “Anh giải thích đi, vết thương trên mặt kia là sao?”

Lý Miêu: “Hôm qua anh bảo em rồi mà? Bị khách hàng say rượu cào.”

Tiến Phiêu Phiêu: “Anh nghĩ em là đồ ngốc chắc. Thành thật khai báo đi, hôm qua anh có làm việc gì có lỗi với em không?”

Lý Miêu: “Em sáng sớm đã phát bệnh gì thế? Ăn sáng nhanh lên, muộn giờ làm rồi đây.”

Tiến Phiêu Phiêu: “Anh nghĩ anh không nói thì em không biết à? Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được nhé! Nói mau, thẳng thắn thì nghiêm trị, chống cự càng nghiêm trị!”

Lý Miêu: “Anh đùa giỡn con gái nhà lành bị người ta phản kháng, được chưa, có phải em muốn nghe anh nói thế không? Em không thích thì để anh nghĩ kịch bản khác. Đưa trứng đây anh bóc cho, em đi lấy đường đi...Đừng lấy đường trắng nhé, lấy đường đỏ đây.”

Tiến Phiêu Phiêu: “...Buổi tối anh ra chỗ tặng đá quý cho em.”

Tặng đá mà Tiễn Phiêu Phiêu nói đến là một khối quặng thủy tinh thô nặng mười mấy cân, bên ngoài chồng chất tinh thể nhỏ, như vô số mũi dao nhọn.

Lý Miêu: “Haha, buổi tối anh lại phải đi tiếp đoàn khách khác rồi.”

Tiến Phiêu Phiêu và Lý Miêu làm việc trong cùng tòa nhà, có rất nhiều đồng nghiệp hai người đều quen. Tới lúc đi làm, cô mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, buổi trưa, một người bạn của Lý Miêu gặp Tiễn Phiêu Phiêu, nhìn cô cười mờ ám: “Ôi, mặt ông xã nhà em làm sao thế?”

“Không phải em...”

“Hai miệng nhỏ trêu chọc nhau cũng đừng để đến nỗi xước mặt chứ, thật là mắt mặt, mắt mặt quá.”

“Anh ấy nói là bị khách hàng say rượu cào...”

“Em đừng chối nữa, bọn anh hiểu mà!”

12. Chương 12: Bạo Lực Gia Đình (2)

Hôm ấy là Lý Miêu trêu chọc Tiễn Phiêu Phiêu trước. Sau đó Tiễn Phiêu Phiêu cào mặt Lý Miêu một lúc. Nhưng tiếc là cô không có móng tay dài, sức cũng yếu...

Lý Miêu cũng bực, tiện tay véo lại Tiễn Phiêu Phiêu một cái.

Tiến Phiêu Phiêu la toáng lên: “Á, đau quá!” Xong cô cực kỳ tức giận, xông lên đánh trả mấy chục cái.

Lý Miêu cũng giận lắm, oán hận chạy thoát thân khỏi hiện trường.

Ngày hôm sau, trên người cả hai đều có vết bầm, lưỡng bại câu thương...(1)

(1)Lưỡng bại câu thương: hai người đều bị thiệt hại, đều bị thương.

Một tuần sau đó, trên người Lý Miêu đã không còn chứng cứ phạm tội, nhưng trên tay Tiễn Phiêu Phiêu vẫn còn máu bầm. Thực ra là vì da Tiễn Phiêu Phiêu quá mỏng manh nhạy cảm, vết bầm nhỏ mà một hai tuần lễ cũng không hết.

Cuối cùng Tiễn Phiêu Phiêu vùng lên: “Em muốn đến hiệp Hiệp hội phụ nữ tố cáo anh bạo lực gia đình!”

Lý Miêu: “Vô liêm sỉ! Rõ ràng em động thủ trước, hơn nữa thương thế của anh còn nặng hơn nhiều!”

Tiến Phiêu Phiêu: “Haha, anh lấy chứng cứ ra xem nào.”

Thời tiết nóng dần, Tiễn Phiêu Phiêu đổi sang mặc áo ngắn tay, đồng nghiệp liền nhìn thấy: “Ấy, cánh tay bị sao thế này?”

“À, không may va vào cửa, mãi mà không hết.”

“Thôi đi, chắc chắn là bị bạo lực gia đình rồi.”

“Đừng nói linh tinh chứ.”

“Đừng chối, mọi người đều hiểu.”

Một lát sau, Tiễn Phiêu Phiêu lại được một đồng nghiệp quan tâm hỏi thăm: “Tay bị làm sao vậy?”

Rút ra bài học từ chuyện vừa nãy, cô thành thật nói: “Đương nhiên là bị bạo lực gia đình.”

Đồng nghiệp: “Đừng có nói xấu Lý Miêu nhà cô. Cậu ấy tốt tính thế, còn lâu mới làm mấy chuyện này. Là tại cô đi không cẩn thận, va vào cửa chứ gì.”

Từ đó Tiễn Phiêu Phiêu ngấm lại: Sau này gặp việc gì cũng phải ăn nói thành thật mới được.

13. Chương 13: Nhật Ký Rời Nhà Trốn Đi (1)

Trải qua vài lần diễn tập, buổi tối hôm đó, rốt cuộc Tiễn Phiêu Phiêu cũng thành công rời nhà trốn đi một cách oai phong lẫm liệt. Nguyên nhân trốn đi không đáng nhắc tới, đều là những chuyện vụn vặt mà thôi, nói ra thật là xấu hổ.

Quá trình Tiễn Phiêu Phiêu rời đi là như thế này.

Cô lộn tung quần áo, lấy ra vali du lịch, dọn đồ trước mặt Lý Miêu, lấy hết nội y áo ngủ bít tất điện thoại dây sạc..cùng mười mấy đĩa DVD chưa kịp xem bỏ vào vali, mặc áo bông thật dày, tay cầm áo khoác mỏng, chuẩn bị kĩ càng từ đầu tới chân, sau đó ngang nhiên đi ra khỏi nhà.

Trước khi đi, Tiễn Phiêu Phiêu còn ném lại thẻ ngân hàng cho Lý Miêu, miễn cho anh không có tiền mua cơm ăn phải đi vay mượn. Vì hai ngày trước cô tới ngân hàng rút tiền, Lý Miêu liền đưa thẻ lương cho cô.

Xuống đến dưới lầu, Tiễn Phiêu Phiêu phát hiện ra không khí ngoài trời rất trong lành, bèn tìm một ghế đã trong khu nhà để ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận cách ứng phó với bố Phiêu và mẹ Phiêu lúc về nhà. (Còn lâu cô mới chịu thừa nhận là, kỳ thực cô đang đợi Lý Miêu xuống lầu đuổi theo cô.)

Sau đó Tiễn Phiêu Phiêu lại phát hiện mình không cầm theo kính sát tròng, bắt buộc phải quay về nhà lấy. Thực ra cô vẫn hi vọng Lý Miêu sẽ nói một câu thế này: “Ấy, em đừng đi, đừng làm loạn nữa.” làm bậc thang cho cô hạ hỏa, để cô mau chóng kết thúc trò đùa tẻ nhạt này. Dù sao nửa đêm chạy về nhà mẹ đẻ cũng là một chuyện quá kinh khủng.

Để tạo nên một bầu không khí bi tráng hào hùng, Tiễn Phiêu Phiêu cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt, trước khi chúng bốc hơi bèn xông vào thang máy lên nhà, để khi Lý Miêu mở cửa thì chúng vẫn còn vương trên

mắt. Lúc Lý Miêu mở cửa, cô vừa nói: “Em không mang kính sát trùng, anh đưa cho em đi.”, vừa nức nở nấc lên mấy tiếng, thế nhưng đồ ngốc không hiểu phong tình không có nhân tính- Lý Miêu lại còn đi lấy hộp kính sát trùng đưa cho cô thật.

Sao có thể như thế! Sao có thể như thế được! Lần này thực sự phải về nhà mẹ sao, nếu không cô còn mặt mũi nào nhìn Lý Miêu nữa. Bởi vậy, một năm sau khi chính thức kết hôn, Tiễn Phiêu Phiêu trong đêm hôm khuya khoắt, bỏ về nhà mẹ.

Về nhà mẹ rồi còn phải chịu áp lực dần vật khác. Trước những câu truy hỏi của bố mẹ, Tiễn Phiêu Phiêu phải giả bộ ngớ ngẩn, ba phải, giả bộ bình thường, không thể nói xấu Lý Miêu một cách quá đáng, cũng không thể nói bản thân ương ngạnh bướng bỉnh, không thể miêu tả Lý Miêu đến mức quá đáng thương, cũng không thể nói bản thân chịu nhiều uất ức...

“Bố mẹ đáng kính của con ơi, thứ nhất, chúng con không hề cãi nhau. Đây chỉ là tình thú vợ chồng thôi. Thứ hai, con rất quý của bố mẹ cho là về nhà mẹ để tính dưỡng rất tốt, đề nghị con về nghỉ vài ngày. Thứ ba, đây là nhà con, bố mẹ không thể đuổi con đi được. Thứ tư, bố ơi mẹ ơi, con gái thực sự rất nhớ bố mẹ...”

Mặt dày mày dạn đến mức ấy suốt một phút đồng hồ, cuối cùng Tiễn Phiêu Phiêu cũng có được quyền tự do và quyền đi ngủ.

Trời ơi, rời nhà trốn đi quả là một công việc vừa đòi hỏi sức khỏe, vừa đòi hỏi kỹ thuật cao mà.

14. Chương 14: Nhật Ký Rời Nhà Trốn Đi (2)

Vào sáng ngày hôm sau, Lý Miêu gửi cho cô tin nhắn đầu tiên: “Ở nhà ngủ có ngon không?”

Tiến Phiêu Phiêu nhắn lại: “Ngủ ngon lắm.”

Buổi trưa, Lý Miêu gửi tới tin nhắn thứ hai: “Tối nay về nhà đi thôi.”

Tiến Phiêu Phiêu nhắn lại: “Anh nghĩ hay nhỉ.”

Lý Miêu không nhắn lại nữa....

Đến giữa trưa, Tiễn Phiêu Phiêu không kiềm chế nổi, chủ động nhắn tin cho anh: “Muốn em về nhà, thì tự mình đến nhà mẹ đón em.”

Lý Miêu tiếp tục không nhắn lại....

Đối phương không có lòng thành, đàm phán hoàn toàn hỏng bét. Lúc tan tầm, Tiễn Phiêu Phiêu bình tĩnh ngồi lên xe bus về nhà mẹ.

Tiến Phiêu Phiêu ở nhà mẹ tròn một tuần, ngoại trừ việc hay bị mẹ Phiêu tra hỏi linh tinh, buổi sáng chỉ cần dậy sớm nửa tiếng để ra trạm xe bus. Ở nhà mẹ vốn rất sung sướng, áo đưa tận tay, cơm đưa tận mồm, trước khi ngủ còn có người trải giường rũ chăn, quả thực là sướng như tiên!

Tuy sống rất sung sướng, Tiễn Phiêu Phiêu vẫn hi vọng Lý Miêu có thành ý một chút, ngoan ngoãn đến nhà mẹ đón cô về, nhưng bằng cái đạo đũa kia của anh thì...Thôi, mỗi ngày gọi điện thăm hỏi cũng là tốt lắm rồi.

Ngày thứ nhất: “Mai em về nhé?” Đáp: “Hừ.”

Ngày thứ hai: “Còn chưa ở đủ sao?” Đáp: “Haizz”

Ngày thứ ba: “Em định ở bao lâu” Đáp: “Tùy tâm trạng.”

Ngày thứ tư: “Em phải có chừng mực thôi chứ.” Đáp: “Anh tới đón em đi.”

Lý Miêu từ chối: “Không được, nhớ bố mẹ em đuổi anh ra thì xấu hổ lắm!”

Tiền Phiêu Phiêu: “Ừ, anh cũng biết là anh sai trước!”

Lý Miêu ngụy biện: “Anh không sai, nhưng mà, ai biết được em có ở trước mặt bố mẹ đổi trắng thay đen khiến anh mang tiếng xấu không chứ!”

Ngày thứ năm,... Là những bậc cha mẹ vợ hiểu được nghĩa lớn, lấy đại cục làm trọng, mẹ phiêu chủ động đuổi Tiền Phiêu Phiêu ra khỏi nhà: “Này, tối nay con còn dám quay lại đây thử xem!”

Bởi vậy, Lý Miêu không đánh mà thắng. Mẹ Phiêu thực sự là ô dù to lớn của Lý Miêu....

PS:

Tuy Lý Miêu mạnh miệng không chịu thừa nhận sai lầm, khiến Tiền Phiêu Phiêu phải về nhà mẹ đẻ, phá hỏng không khí hài hòa trong gia đình, nhưng buổi tối ngày hôm sau, anh đã chủ động làm lành, còn chịu khó giặt sạch một đồng quần áo. Vậy cũng coi như hối lỗi rồi, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy. Vì thế, Tiền Phiêu Phiêu quyết định, người lớn không thêm chấp trẻ con, cô sẽ không tranh chấp với Lý Miêu nữa....

Chuyện rời nhà trốn đi đến đây là kết thúc.

15. Chương 15: Quần Áo Đôi

Mỗi lần nhìn thấy các cặp bạn bè trai gái vợ chồng mặc quần áo đôi sóng vai trên đường, Tiền Phiêu Phiêu đều rất hâm mộ, cô liền không ngừng kêu gọi Lý Miêu, nhưng Lý Miêu không hề bị lay chuyển.

Tiền Phiêu Phiêu bèn tự đi mua quần áo về nhà. Nhưng cho dù cô dúi dằm cầu xin hay nanh độc up hiếp, Lý Miêu kiên quyết không chịu mặc, chỉ lấy quần áo mới độ thử lên người, đứng trước gương nhìn một lúc, sau đó vứt sang một bên...

Đã không mặc thì thôi, Lý Miêu còn không ngừng tạt nước lạnh đã kích nhiệt huyết của Tiền Phiêu Phiêu.

Lý Miêu nói: “Em chỉ sợ người khác không biết em ngốc.”

Lý Miêu còn nói: “Em ngốc thì thôi đi, còn cố gắng kéo anh ngốc theo em nữa.”

Lý Miêu nhấn mạnh nói: “Muốn anh mặc á, còn lâu nhé!”

Tiền Phiêu Phiêu đành bất đắc dĩ mặc bộ dành cho nữ, sau đó ném bộ dành cho nam của Lý Miêu vào đáy tủ quần áo.

Tiền Phiêu Phiêu để đồ rất lung tung bừa bãi, thế nên một thời gian sau cô tìm mãi không được bộ nữ của mình.

“Này, anh có thấy bộ quần áo nữ kia của em ở đâu không?” Tiền Phiêu Phiêu hỏi Lý Miêu câu này không dưới một lần, lần nào cũng không có được câu trả lời thích đáng, còn bị châm chọc: “Suốt ngày vất quần áo lung tung, đáng đời em.”

Thế nhưng một buổi sáng nọ, Lý Miêu đột nhiên quan tâm đến bộ quần áo bị mất tích của Tiền Phiêu Phiêu: “Em tìm thấy bộ quần áo kia chưa?”

“Bộ nào cơ?” Đầu óc Tiền Phiêu Phiêu mơ hồ...

“Cái bộ mà có cả loại cho nam, cả loại cho nữ ấy.” Lý Miêu giải thích.

Thật là, cứ nói là quần áo đôi có phải dễ hiểu không, cũng chẳng mất sợt tóc nào.

“Chưa tìm thấy. Sao anh hỏi thế? Anh tìm được rồi à?” Tiền Phiêu Phiêu hỏi, lòng tràn đầy hi vọng...

“Không, anh cũng không thấy. Em chắc chắn là không tìm thấy hả?” Lý Miêu tiếp tục hỏi.

“Quái lạ, sao tự nhiên anh lại quan tâm đến quần áo của em thế?” Tiền Phiêu Phiêu được quan tâm mà lo sợ.

“Nếu như em chắc chắn không tìm thấy bộ quần áo kia, vậy anh có thể mặc bộ dành cho nam được rồi, dù sao anh đang thiếu quần áo phù hợp. Nói thật, kiểu dáng bộ đấy nhìn không tồi.”

Tiền Phiêu Phiêu: “...”

16. Chương 16: Bãi Rác

Tiền Phiêu Phiêu ghét dọn dẹp, nhưng lại thích mua sắm. Nhà ở của hai người, trong nhà trên sàn trên giường thường có nhiều đồ đạc chồng chất, chưa được thu dọn.

Thế nhưng cho dù Tiền Phiêu Phiêu có bận đến đâu, Lý Miêu cũng không bao giờ dọn giúp.

Anh có thể bình tĩnh đem một đồng quần áo chưa gấp trên giường chuyển sang giường trong phòng khác, sau đó đi ngủ; có thể bình tĩnh đẩy đồng sách vở trên bàn sang một bên, sau đó lên mạng; có thể ung dung đá mấy chiếc giày chận ngang trước cửa ra chỗ khác, sau đó mở cửa; có thể tỉnh bơ không thèm để ý tới đồ đạc vứt lung tung trên ghế sofa, sau đó ngồi xuống xem TV...

Tiền Phiêu Phiêu thấy thế, cực kỳ chướng mắt, bèn mắng anh: “Này, sao anh không tiện tay dọn dẹp luôn đi.”

Mắt Lý Miêu hơi giật giật: “Anh không ghét em vứt đồ lung tung khắp nhà, em còn ghét anh không dọn?”

Tiền Phiêu Phiêu chỉ cái tay đầy bột vào mặt anh, vì cô đang giặt quần áo: “Anh dám nói đồng đồ ấy không có thứ gì của anh à? Thu dọn nhanh lên!”

Lý Miêu bình tĩnh từ chối: “Dọn dẹp gì chứ? Không cần dọn dẹp. Không phải em từng nói nhà càng bừa bộn thì càng có không khí gia đình sao? Bây giờ anh đi đến chỗ nào lộn xộn bữa bãi, lập tức nhớ đến gia đình, nhớ đến em!”

Một ngày nọ, tâm trạng Lý Miêu không tốt, cố ý kiểm chuyện: “Em xem này, cả nhà toàn đồ bỏ đi, vừa vứt đi vừa mua mới liên tục. Anh thấy em đúng là đồ cả thềm chóng chán.”

Tiền Phiêu Phiêu nói: “Đúng, thế nên anh cứ liệu hồn. Anh nên thấy vui mừng vì tới giờ em còn chưa chán anh đấy, không thì cả anh em cũng vứt hết.”

17. Chương 17: Bệnh Trầm Cảm

Sau hơn một năm kết hôn, Tiền Phiêu Phiêu và Lý Miêu lần đầu tiên gặp phải khủng hoảng lớn.

Đó là mẹ của Lý Miêu, cũng là mẹ chồng của Tiền Phiêu Phiêu bị chẩn đoán là ung thư phổi giai đoạn cuối, điều trị kéo dài, hoảng sợ vô vọng, Lý Miêu bị việc này ảnh hưởng, tính tình thay đổi nhiều, trở nên bị quan sa sút, đa nghi sợ hãi, hay nóng nảy cáu giận, chỉ hơi chút là nổi điên. Bệnh tình của mẹ chồng, tính tình của Lý Miêu, hai thứ này gộp lại khiến Tiền Phiêu Phiêu mỗi một vô cùng.

Vì mẹ chồng sắp mất, Tiền Phiêu Phiêu rất thông cảm cho tâm tình của Lý Miêu, cũng luôn chú ý tới tâm trạng của anh. Nếu như không phải vậy, chỉ sợ Tiền Phiêu Phiêu đã sớm không chịu nổi cuộc sống căng thẳng thế này.

Một ngày nọ, Tiền Phiêu Phiêu gặp mặt bạn tốt Trương Yến, mẹ của Trương Yến cũng mới bị chẩn đoán ung thư dạ dày, hai người chung cảnh ngộ khổ không biết nói cùng ai...

Bạn tốt Trương Yến ngẫm nghĩ hồi lâu, nghiêm túc nói: “Mình thấy, chồng cậu bị bệnh trầm cảm rồi!”

“Hả?”

“Thật đấy, không lừa cậu đâu. Triệu chứng của Lý Miêu rất giống mình. Mình mới đi gặp bác sĩ, bác sĩ nói, có rất nhiều người gặp phải khủng hoảng sẽ đột nhiên bị phát bệnh trầm cảm, như mình chẳng hạn. Thế nên bệnh nhân có làm gì thì người bình thường cũng phải cảm thông tha thứ!”

Tiền Phiêu Phiêu nửa tin nửa ngờ đi tra cứu triệu chứng bệnh trầm cảm, cô phát hiện ra biểu hiện của Lý Miêu y chang triệu chứng của bệnh trầm cảm trong truyền thuyết, nhưng may là tình trạng bệnh của anh khá nhẹ. Cô liên hệ với bác sĩ, bác sĩ nói cô phải thông cảm bao dung, đồng thời đề nghị đưa Lý Miêu tới bệnh viện khám thử.

Tiền Phiêu Phiêu còn tiện thể nghiên cứu biểu hiện bất thường của bản thân gần đây: ừ ừ, lo lắng, thích thức khuya, mỗi ngày chưa tới hai giờ sáng thì chưa đi ngủ... Theo ý kiến của những người không chuyên, cô có lẽ bị... chứng lo âu.

Tiền Phiêu Phiêu bèn nghiêm túc thảo luận cùng Lý Miêu về đời sống của cả hai. Lý Miêu không thừa nhận mình bị bệnh trầm cảm: “Em mới trầm cảm, cả nhà em đều trầm cảm, từ bé đến lớn em luôn trầm cảm!”

“Đừng giấu bệnh sợ thuốc, có bệnh thì phải chữa! Mau đến bệnh viện khám, em đi cùng anh!”

“Em mới phải đến bệnh viện khám ấy, em có bệnh hoang tưởng!” Lý Miêu chống cự đến cùng.

Tuy Lý Miêu kiên quyết phủ nhận bản thân bị trầm cảm, thế nhưng sau đó anh cũng đã khắc chế, kiểm soát bản thân hơn nhiều.

18. Chương 18: Bệnh Trầm Cảm 2

Còn Tiền Phiêu Phiêu, bởi vì có lý do này để thuyết phục bản thân, nên cô càng thông cảm khoan dung với Lý Miêu hơn.

Mùa đông năm ấy, mẹ chồng cô vĩnh viễn ra đi. Lý Miêu sa sút một thời gian, sau đó dần dần hồi phục bình thường.

Tiền Phiêu Phiêu và Lý Miêu vẫn cãi vã không ngừng, bây giờ trong mỗi trận cãi nhau của họ còn có thêm luận cứ và vũ khí mới.

Tiền Phiêu Phiêu: “Em không thèm chấp với loại bị bệnh thần kinh, bệnh trầm cảm như anh!”

Lý Miêu: “Người bị bệnh trầm cảm giết người không tính là phạm pháp đúng không? Em có tin anh bóp chết em không?”

Người đang mở đồ hộp là Tiền Phiêu Phiêu bèn vung vẩy con dao Thụy Sĩ: “Ai giết ai còn chưa chắc nhé! Cho anh biết, em có chứng lo âu, cũng tính là bệnh thần kinh. Em giết anh cũng không phạm pháp!”

Tiền Phiêu Phiêu vừa vung dao vừa đuổi theo Lý Miêu, Lý Miêu nhanh chóng thoát thân, hai người đuổi nhau quanh sofa mười mấy vòng, Lý Miêu quyết định dừng chơi: “Đình chiến! Đình chiến!”

Tiền Phiêu Phiêu không chấp nhận: “Có thành ý vào. Đầu hàng! Giương cờ hàng lên! Nhanh lên!”

Lý Miêu nhặt áo sơ mi trắng trên sofa, vẩy vẩy mấy cái: “Anh đầu hàng, đầu hàng!”

“Cầu xin đi!”

“Em vừa phải thôi nhé, đừng có được voi đòi tiên!” Lý Miêu nhe răng cảnh cáo.

Khó khăn đều chỉ trong chốc lát. Thông cảm cho nhau, khoan dung với nhau, những tháng ngày u ám nhất định sẽ qua. Đây là cảm khái lớn nhất của Tiền Phiêu Phiêu đối với khoảng thời gian này. Còn rốt cuộc Lý Miêu có bị “trầm cảm” hay không, đến cùng cũng không còn quan trọng nữa. Bởi vì điều cần nhất trong hôn nhân, đôi khi chỉ là một lý do để bản thân có thể thông cảm và tha thứ cho nửa còn lại của mình.

19. Chương 19: Vợ Chồng Nói Chuyện

1/ Cãi nhau

Tiền Phiêu Phiêu và Lý Miêu rất hiếm khi cãi nhau thực sự, đương nhiên làm trò trêu đùa nhau thì không ít.

Sau một hồi cãi vã nọ...

Tiền Phiêu Phiêu: “Lý Miêu, anh là đồ vô liêm sỉ, không cần mặt mũi!”

Lý Miêu: “Ồ thế mặt em có da được chưa? Mặt em có hai tấm da, mặt dày gấp đôi người thường!”

2/ Đồ đạc

Một hôm, Lý Miêu và Tiền Phiêu Phiêu lại giận nhau, chiến tranh lạnh.

Vốn định phân giường ngủ, nhưng cái giường còn lại đã chất đầy quần áo chưa gấp, không ai muốn dọn, bởi vậy cả hai đành phải ngủ chung một giường như cũ.

Ban đêm, Lý Miêu ngủ say, tay chân bắt đầu quần lên người Tiền Phiêu Phiêu.

Tiền Phiêu Phiêu đá anh một cước: “Tránh ra, đồ mặt dày, không nhớ chúng ta vẫn đang cãi nhau à?”

Lý Miêu bị Tiền Phiêu Phiêu đá cho tỉnh ngủ, tức giận nói: “Anh ôm em chỉ vì có cái gì đó để ôm thì ngủ thoải mái hơn thôi. Em trong mắt anh chỉ là cái gối ôm mà thôi, hiểu không? Em tưởng là anh thích em đấy à? Làm màu!”

3/ Khủng hoảng thực phẩm

Vì có scandal khủng hoảng sữa bột trẻ em, nên gần đây Lý Miêu hoàn toàn mất niềm tin vào an toàn thực phẩm, kiên quyết không chịu ăn thực phẩm chế biến sẵn.

Chỉ khổ cho Tiền Phiêu Phiêu, liên tục ở nhà làm cơm tối mấy tuần liền, nước trái cây tự ép, để tránh uống phải hoa quả hỏng; sữa đậu nành tự nấu, để tránh uống phải chất độc hóa học. Hôm ấy, Lý Miêu lại được voi đòi tiên, yêu cầu được ăn khoai tây xay mỗi ngày.

Tiền Phiêu Phiêu nói: “Mua đồ hộp có sẵn ấy? Năm tẻ rưỡi một hộp, ngon lắm.”

Lý Miêu nói: “Không được không được. Anh sợ trúng độc mà chết. Anh muốn ăn đồ em làm cơ.”

Tiền Phiêu Phiêu thâm trầm nói: “Anh không sợ em hạ độc à?”

Lý Miêu: “Dù sao cũng biết ai hạ độc, chết một cách rõ ràng, muốn báo thù cũng có mục tiêu.”

4/ Mẫu câu thường dùng trong các cuộc đối thoại

Gần đây, Lý Miêu và Tiền Phiêu Phiêu thường đối thoại với nhau theo mẫu câu như sau.

20. Chương 20: Vợ Chồng Nói Chuyện 2

Mẫu câu 1:

Phiêu: “Em chán anh.”

Miêu: “Anh cũng chán em.”

Phiêu: “Em chán anh gấp mười lần anh chán em.”

Mẫu câu 2:

Miêu: “Anh thấy em rất phiền.”

Phiêu: “Em thấy anh phiền từ lâu rồi.”

Miêu: “Vậy em tránh xa anh một chút.”

Phiêu: “Em không tránh đấy, cho anh phiền chết thì thôi.”

Ngày ngày lặp lại những câu này, không hề biết mệt...

5/ Hối hận

Cuối năm, công việc của Tiễn Phiêu Phiêu không thuận lợi, còn bị nhiều việc phiền phức quấy nhiễu mất tập trung. Cô nói với Lý Miêu: “Sao em toàn gặp phải mấy chuyện kỳ lạ? Có phải vì em quá ngốc không?”

Lý Miêu: “Giờ em mới biết? Từ lúc quen em anh đã nhận ra rồi.”

Tiến Phiêu Phiêu: “Em ngốc như thế mà anh vẫn lấy em, em cảm động lắm.”

Lý Miêu: “Em đừng nói lời vô nghĩa nữa. Hiện tại anh hối hận lắm rồi.”

21. Chương 21: Kỷ Niệm Ngày Cưới

Ngày kết hôn chính thức của Tiễn Phiêu Phiêu và Lý Miêu là mừng 1 tháng 5- ngày Quốc tế lao động, trùng với ngày nghỉ toàn quốc, rất dễ nhớ, cũng có thừa thời gian để tổ chức kỷ niệm. Nhưng thực tế thì...

Tròn một năm kết hôn, mãi tận chiều tối Tiễn Phiêu Phiêu mới nhớ ra, bèn bàn bạc với Lý Miêu: “Hôm nay là ngày kỷ niệm đám cưới của bọn mình đấy, tổ chức kỷ niệm chứ nhỉ?”

Lý Miêu hỏi: “Kỷ niệm kiểu gì?”

“Ra ngoài ăn cơm đi.” Tiễn Phiêu Phiêu đưa ra đề nghị rất thiếu sáng tạo.

Lý Miêu hừ một tiếng: “Kỷ niệm gì chứ. Không phải là kiếm cơ để khỏi làm cơm tối sao?”

Tiến Phiêu Phiêu hỏi ngược lại: “Thế anh nói xem kỷ niệm kiểu gì?”

“Theo anh thấy ấy, thì chi bằng em kỷ niệm bằng cách dọn dẹp một lượt cái nhà này là xong!” Lý Miêu vô liêm sỉ nói.

“Cút!”

Cuối cùng sau một hồi bỏ phiếu tới lui, ý kiến của Tiễn Phiêu Phiêu miễn cưỡng được chấp nhận, bởi vậy lần kỷ niệm đầu tiên của bọn họ là một bữa cơm tối.

Tròn hai năm kết hôn, mới sáng sớm, Tiễn Phiêu Phiêu đã nói với Lý Miêu: “Anh nhất định phải tặng em quà kỷ niệm hai năm ngày cưới!”

Lý Miêu tiếp tục đưa ra luận điểm cũ: “Tiền của anh chính là của em, em tự mua đi!”

Tiến Phiêu Phiêu giận dữ, tự mình đi ra ngoài shopping, xách về túi lớn túi nhỏ, còn ở dưới lầu khiêu khích gọi điện cho Lý Miêu: “Xuống lầu xách giúp em!”

Đồ vật linh lung tung, xách lên xách xuống cũng đã mất nửa giờ.

Lý Miêu vừa nhìn vừa giận: “Sao không có cái gì cho anh thế?”

Tiến Phiêu Phiêu phản bác: “Nói chuyện có suy nghĩ chút đi, anh nghĩ xem, em mua xà phòng dầu gội về anh có dùng không? Với lại, tiền của anh chính là của em, anh thích cái gì thì tự đi mua là xong, em mua anh lại không thích!”

Thật ra không phải Tiễn Phiêu Phiêu không mua cho Lý Miêu cái gì. Chỉ là, cô mua cho anh ... hai đôi tất. Tròn ba năm kết hôn, Lý Miêu kiên quyết muốn lái thử chiếc xe mới mua được ba ngày.

Tiến Phiêu Phiêu kinh hãi đến tái mặt: “Ồ thần kinh! Anh lái xe bao giờ đâu! Cũng chưa bao giờ lái đường dài nữa!”

Lý Miêu bình tĩnh nói: “Mọi việc đều có lần đầu tiên!”

Tiến Phiêu Phiêu cực kỳ phản đối: “Em không đi!”

Lý Miêu nói: “Thế thì em cứ ở nhà đợi anh, lát nữa anh về.”

Tiến Phiêu Phiêu làm sao có thể yên tâm nổi, đành phải nhắm mắt đưa chân, cùng anh lên xe.

Dọc đường, Lý Miêu rất bình tĩnh, điềm tĩnh tăng tốc, điềm tĩnh rẽ phải trái, điềm tĩnh lăm bắm: “Ồ, hình như mình đi nhầm đường?” Còn điềm tĩnh chỉ đạo Tiễn Phiêu Phiêu: “Lấy quyển sổ hướng dẫn sử dụng trong ngăn ra đi em...Đúng rồi, quyển đó đó. Nhìn hộ anh nút XXX ở đâu? ....Rồi tra hộ anh, cái đèn này cứ nhấp nháy là sao?”

Ngất xỉu!

22. Chương 22: Ngày Lễ Tình Nhân Năm 2008

Ngày lễ tình nhân năm 2008, Tiễn Phiêu Phiêu cùng Lý Miêu ra ngoài ăn cơm, thấy trên đường đâu đâu cũng bán hoa hồng.

Tiến Phiêu Phiêu nói: “Em thích nhất hoa hồng trắng, không thích hoa hồng đỏ, ghét hoa hồng xanh.”

Lý Miêu vờ như không nghe thấy...

Tiến Phiêu Phiêu tiếp tục nói: “Em còn thích hoa Tulip với hoa oải hương.”

Lý Miêu: “Nói cũng vô dụng thôi, dù sao anh cũng không tặng em đâu.”

Tiến Phiêu Phiêu mĩa mai: “Ai cần anh mua? Em không tự mua được chắc?”

Trời chưa tối hẳn, thỉnh thoảng lại có anh chàng ôm những bó hoa lớn đi lướt qua.

Lý Miêu nói: “Ồ, không thấy thì thôi, thấy liền giật mình. Thì ra trên đời này còn nhiều kẻ ngốc như vậy.”

Tiến Phiêu Phiêu nói: “Anh thật quá đáng!”

Vì gặp quá nhiều chàng trai ôm hoa trên đường, Tiễn Phiêu Phiêu bị đả kích nặng nề, cô liền nổi lên ý định trả thù Lý Miêu. Thủ đoạn trả thù của cô không phải là đi mua hoa hồng, mà là kéo Lý Miêu đến tiệm trang sức, ngênh ngang mua một chiếc nhẫn kim cương nhỏ, giá tuy không quá đắt, nhưng đủ để mua mấy chục bó hoa hồng.

Đêm hôm ấy Tiễn Phiêu Phiêu vui vẻ cực kỳ, mãi tới lúc về nhà còn vừa xoay nhẫn trên tay vừa cười tùm tùm.

Lý Miêu khinh thường nói: “Thật vô liêm sỉ!”

Tiến Phiêu Phiêu không thèm chấp anh: “Mặc dù là em tự mua, nhưng dùng tiền chung để trả, thế nên coi như cũng có một phần của anh trong ấy. Ngày mai có ai hỏi, em sẽ nói là chồng em mua cho em, anh thấy có tự hào không?”

Lý Miêu vội vàng nói: “Đừng, đừng nói thế. Em nói em nhặt được hoặc người khác tặng là được rồi.”

Tiến Phiêu Phiêu hỏi: “Có phải anh thấy nhẫn kim cương nhỏ quá, nói ra rất ngại không?”

Lý Miêu nói: “Không phải. Để cho người khác biết thời đại này mà còn có người mua nhẫn kim cương tặng vợ, người đàn ông ấy thật là uất ức thất bại. Anh còn mặt mũi nào nữa?”

Tiền Phiêu Phiêu: “...”

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, các nữ đồng nghiệp cùng nhau bàn chuyện về ngày lễ tình nhân, tổng kết là, các cô gái chưa kết hôn phần lớn đều có quà, còn người đã kết hôn thì đa số là không nhận được quà.

Đồng nghiệp nữ A đã kết hôn nói: “Tặng hoa? Còn lâu đi. Tối hôm qua chị để anh ta giặt sạch hai chậu quần áo coi như quà tặng luôn.”

Đồng nghiệp nữ B chưa kết hôn nói: “Em chỉ được tặng mỗi bó hoa thôi, trông còn héo rũ chứ. Em đang nghĩ xem có nên chia tay anh này không đây.”

Đồng nghiệp C đã kết hôn nói: “Anh nhà em có tặng quà đấy, là thẻ giảm giá 200 tệ trong siêu thị.”

Tiền Phiêu Phiêu nói: “Thứ em thích thì không được tặng, nên em lập tức mua một chiếc nhẫn kim cương trước mặt anh ấy, cho anh ấy tức điên thì thôi.”

Tất cả các đồng nghiệp nữ đã kết hôn mồm năm miệng mười nói: “Trời ơi cái đồ phá gia này! Chẳng lẽ cậu ấy nhìn em mua nhẫn mà không cảm em lại à? Cậu ấy thật quá ưu tú!”

Tiền Phiêu Phiêu trợn mắt há mồm: “Vây cũng tính là ưu tú sao? Cho em xin đi, là tại yêu cầu của các chị với đàn ông quá thấp ấy.”

“Đang có phúc mà không biết hưởng!” “Lập dị!” “Nói một đằng làm một nẻo!” Tiền Phiêu Phiêu lần thứ hai bị tập thể đồng nghiệp nữ bao vây phản pháo.

Thời đại này làm đàn ông quả thực quá dễ dàng!

23. Chương 23: Chuyện Gió Đông Và Gió Tây

Tào lão gia tử từng nói, thường thì việc gia đình, nếu không phải gió đông dồn ép gió tây, thì chính là gió tây thổi bạt gió đông. Cuộc sống của Tiền Phiêu Phiêu và Lý Miêu, từ quá khứ tới hiện tại, luôn luôn lấy câu nói này làm chân lý, không ngừng biểu hiện nó ra đời sống thực tiễn.

1/ Cốc nước

Trước đây, cốc nước của Tiền Phiêu Phiêu và Lý Miêu thường là cùng kiểu khác màu, nhưng Lý Miêu luôn không phân biệt nổi cái nào mới là cốc của anh, tiện tay vớ được cái nào là dùng cái đó.

Tiền Phiêu Phiêu bất mãn: “Anh bị mù màu à! Đây là cốc của em.”

Lý Miêu bình thản nói: “Không sao, anh không chê đồ em đã từng dùng đâu.”

Tiền Phiêu Phiêu tức giận nói: “Thế sao anh không nghĩ xem em có chê đồ anh từng dùng không?”

Lý Miêu kinh ngạc: “Em ghét anh mà còn lấy anh sao?”

Về sau, lúc đi mua cốc, cô mua hai chiếc hoàn toàn khác kiểu nhau – như thế này chắc không thể cầm nhầm được nữa. Kết quả là Lý Miêu vẫn tiếp tục dùng cốc của Tiền Phiêu Phiêu.

Tiền Phiêu Phiêu bất mãn: “Anh bị lú lẫn sao? Đây là cốc của em!”

Lý Miêu bình thản nói: “Cốc nào sạch sẽ, cốc ấy là của anh.”

Tiền Phiêu Phiêu tức giận nói: “Từ trước đến nay anh uống trà chẳng bao giờ rửa cốc cả! Đương nhiên là cốc của em luôn luôn sạch rồi!”

Lý Miêu vẫn ung dung: “Nhìn xem, ai bảo em không chịu rửa cốc giúp anh. Đây chính là hậu quả của việc sống quá ích kỷ.”

2/ Quất ngọt

Lý Miêu lên mạng, Tiễn Phiêu Phiêu làm việc nhà một chút rồi đi xem phim, vừa xem vừa ăn quất ngọt. Lúc ăn chỉ còn hai quả, Tiễn Phiêu Phiêu mới nhận ra Lý Miêu vẫn chưa ăn, bèn lột vỏ đưa đến tận miệng cho Lý Miêu.

Lý Miêu không hề tỏ ra vui mừng, mà vô cùng kiêu ngạo há miệng chờ Tiễn Phiêu Phiêu bón quất cho anh.

Tiến Phiêu Phiêu nhét cả hai quả quất vào miệng anh cùng một lúc, nói: “Biết tại sao em cho anh ăn không?”

Lý Miêu dừng nhai, cẩn thận đoán: “Hai quả quất này sắp hỏng rồi?”

Tiến Phiêu Phiêu nói: “Sai! Vì em no quá ăn không nổi hai quả này nữa!”

3/ Vượng phu

Buổi tối một ngày nọ, Lý Miêu trêu chọc Tiễn Phiêu Phiêu trước, nói mũi của cô rất xấu.

Tiến Phiêu Phiêu đáp trả: “Kể làm người không có văn hóa thật đáng sợ, mồm miệng xiên xẹo! Đồng nghiệp của em đều nói mũi của em là “mũi vượng phu”.”

Lý Miêu nói: “Xì! Chém gió cũng không ai đánh thuê!”

Tiến Phiêu Phiêu nói: “Nhớ năm xưa, một gia đình giàu có là bạn của đồng nghiệp em, xem xong ảnh của em nâng nặc đòi xem mắt. Chuyện này anh không biết chứ gì? Nếu không phải vì năm ấy em quá ngốc, cứ từ chối người ta, thì giờ em đã là Thiếu phu nhân rồi.”

Lý Miêu nói: “Xì! Em vượng anh chỗ nào hả?”

Tiến Phiêu Phiêu nghiêm túc suy nghĩ một hồi: “Cũng đúng. Chẳng lẽ số em là vượng cho người chồng tiếp theo?”

Lý Miêu giận đến không nói nên lời...

Ha ha ha....

24. Chương 24: Chuyện Gió Đông Và Gió Tây 2

4/ Kính áp tròng

Trong tiệc sinh nhật của bà nội, Tiễn Phiêu Phiêu – kẻ rất lâu rồi không đeo kính sát tròng, mới lôi kính ra đeo. Qua nửa buổi, mắt của cô bắt đầu sưng đỏ.

Trên đường về nhà, Tiễn Phiêu Phiêu lo lắng nói với Lý Miêu: “Anh nói xem, rốt cuộc kính áp tròng có vấn đề hay là mắt em có vấn đề?”

Lý Miêu nói chắc nịch: “Là nhân phẩm của em có vấn đề!”

5/Ai tệ hơn ai

Tiến Phiêu Phiêu và Lý Miêu thường xuyên cùng nhau thảo luận, xem giữa hai người họ, ai tệ hơn ai.

Tiến Phiêu Phiêu đi tắt đón đầu: “Anh là đồ không ra gì!”

Lý Miêu nói: “Em cũng đâu có tốt!”

Tiến Phiêu Phiêu nói: “Ít nhất tốt hơn anh!”

Lý Miêu nói: “Xời, đúng là năm mươi bước cười một trăm bước.”

Tiền Phiêu Phiêu nói: “Này này, anh đếm lại đi nhé, năm mươi đồng đổi lấy một trăm đồng thì anh có chịu không?”

Lý Miêu nói: “Dù sao bản chất cũng như nhau.”

Tiền Phiêu Phiêu nói: “Nói như thế thì, em sáu mươi phần, anh năm mươi chín phần, chốt như vậy nhé? Đừng thấy chúng ta chỉ kém nhau có một phần nhỏ, đây là khác nhau về mặt bản chất đấy, là ranh giới giữa đạt yêu cầu và không đạt yêu cầu, là bước nhảy vọt từ sự biến đổi về lượng dẫn tới sự biến đổi về chất! Anh đúng là dốt nát!”

Rốt cuộc Lý Miêu không còn gì để nói....

Trận này – Tiền Phiêu Phiêu toàn thắng!

25. Chương 25: Giả Vờ Giả Vặt

Dù bình thường ở nhà, hình tượng Lý Miêu trong mắt Tiền Phiêu Phiêu là vô cùng ăn hại, vô cùng đáng ghét, muốn sai khiến anh làm gì còn khó hơn lên trời. Nhưng mỗi khi có người tới chơi, anh luôn tỏ ra kiên nhẫn, lịch thiệp, làm tài xế mà không oán hận một câu, làm bạn đồng hành, làm chân sai vặt, khi cần anh lập tức xuất hiện, không cần anh lập tức tránh xa.

Tiền Phiêu Phiêu cảm thụ được sự bất ngờ sâu sắc, khen ngợi nhưng vẫn tranh thủ đá xoáy: “Biểu hiện thật là xuất sắc, còn hơn cả tưởng tượng của em nữa. Thì ra anh còn biết giả vờ giả vặt cơ đấy! Thế sao anh không lấy các mặt tốt ra thể hiện cho em thấy nhiều một chút đi? Đối xử tốt với em, anh cũng có thiệt thời gì đâu!”

Lý Miêu nói: “Anh chỉ coi đây là nhiệm vụ thôi, lấy thái độ xử lý công việc ra để làm. Còn với em, anh đương nhiên muốn thể hiện một con người chân thật nhất, chẳng lẽ em hi vọng anh tỏ ra giả tạo với em sao?”

Tiền Phiêu Phiêu nói: “Ôi, nếu như anh có thể giả tạo đến mức biến thành hình tượng nam chính ngôn tình thì tốt biết mấy, em không ngại đâu!”

Lý Miêu: “Đấy nhé, em thì không như thế chắc? Lúc ở ngoài giả vờ giả vặt thành thực nữ đoàn trang, ai biết được ở nhà em cũng là một bà cô đánh đá?”

Tiền Phiêu Phiêu nổi giận: “Ai là bà cô đánh đá? Anh thử nói nữa xem!!”

Lý Miêu nói: “Nhìn đi, nhìn đi, em còn chối em không phải...Ấy, cứu mạng!”

Thực ra, cho dù cãi nhau hay giận dỗi, Tiền Phiêu Phiêu vẫn luôn muốn cảm ơn Lý Miêu.

Mỗi khi phải gặp phải những việc khiến bản thân đau khổ uất ức ngoài xã hội, Tiền Phiêu Phiêu mới hiểu được, Lý Miêu luôn là chỗ dựa vững chắc của cô. Cô có thể nổi nóng với anh, có thể cáu kỉnh với anh, những thứ mà cô không thể làm với người ngoài, có thể cùng anh tâm sự những chuyện không thể kể với bất kỳ ai, mà không cần lo lắng sẽ có hậu quả xấu sau đó...

Chúng ta đều sẽ xóa hết mọi giả tạo, để lộ bản chất thật sự với những người thân yêu nhất của mình. Thế nhưng lại thường vô tình quên đi cảm thụ của họ. Bởi vậy, đôi khi chúng ta cũng nên thể hiện những mặt tốt đẹp của mình cho người thân cảm thấy vui vẻ thoải mái, phải không nào?

26. Chương 26: Lý Miêu Và Các Nam Chính

Năm thứ ba kết hôn, Tiễn Phiêu Phiêu bắt đầu rục rịch viết tiểu thuyết ngôn tình trên mạng, sau đó tác phẩm của cô được xuất bản, Tiễn Phiêu Phiêu chính thức trở thành một cây bút nghiệp dư.

Ban đầu, Lý Miêu cũng không để ý tới chuyện Tiễn Phiêu Phiêu viết tiểu thuyết ngôn tình, rất coi nhẹ sở thích bên lề này của Tiễn Phiêu Phiêu. Cho tới khi sách của Tiễn Phiêu Phiêu liên tục được xuất bản, Lý Miêu vẫn coi nhẹ như cũ, nhưng dần dần cũng quan tâm hơn một chút.

Một hôm hai người đi dạo, Lý Miêu cực kỳ hạ mình hỏi đến chuyện viết tiểu thuyết của Tiễn Phiêu Phiêu, sau đó chậm rãi nói: “Nam chính trong tiểu thuyết của em...có phải đều lấy hình mẫu từ anh không?”

Tiến Phiêu Phiêu đứng giữa trời gió rét,瑟瑟 ba giây đồng hồ, sau đó nói: “Cút! Đừng sỉ nhục các nam chính của em!”

Trong đầu Tiễn Phiêu Phiêu như có chín mươi chín con thần thú thảo nguyên chạy qua: Trời ơi! Đắt hời! Nếu như nam chính của tôi đều là dạng vô liêm sỉ thiếu đạo đức như anh...thì còn có người thêm đọc sao?

Đến mùa hè, Lý Miêu cởi trần, chỉ mặc quần sóc đi tới đi tui quanh nhà.

Tiến Phiêu Phiêu: “Dáng người đẹp lắm ấy mà khoe ra...mau mặc áo vào!”

Lý Miêu: “Anh thích thế...em đừng để ý là được.”

Tiến Phiêu Phiêu: “Em đang viết hình ảnh nam chính ngọc thụ lâm phong (1), anh cứ lượn qua lượn lại như thế làm em có chướng ngại tâm lý đấy!”

(1)Ngọc thụ lâm phong: Cây ngọc đón gió

Lý Miêu: “Là do trí tưởng tượng của em quá kém thôi.”

Thường thường, Tiễn Phiêu Phiêu không thích để Lý Miêu biết nội dung tiểu thuyết mình viết gì, mỗi lần đánh máy, nếu Lý Miêu lượn lờ sau lưng, Tiễn Phiêu Phiêu sẽ “mời” Lý Miêu: “Tránh ra chỗ khác đi!”

Thế nhưng có một lần nọ, Tiễn Phiêu Phiêu vừa viết vừa sửa liên tục, mãi mà không thông, cô đành cầu viện Lý Miêu, coi như có còn hơn không.

Cô kể lại một vài tình tiết mấu chốt, sau đó hỏi Lý Miêu: “Này, nếu như anh là nam chính, vậy anh sẽ làm thế nào?”

Lý Miêu: “Thôi đi, anh làm sao có thể ngu như vậy được!”

Tiến Phiêu Phiêu nói: “Giả sử, chỉ đang giả sử đấy mà.”

Lý Miêu nhấn mạnh: “Không có giả sử, anh không bao giờ ngu như thế!”

Haizz, thật là hết cách!

Viết mãi mới coi như tạm ổn, lại gặp một tình huống phức tạp khác, Tiễn Phiêu Phiêu lại trưng cầu ý kiến của Lý Miêu: “Anh cảm thấy trường hợp này, nữ chính nên đối xử với nam chính như thế nào?”

Lý Miêu nói: “Anh làm sao biết được, anh có phải nữ chính đâu.”

Tiến Phiêu Phiêu thay đổi phương pháp hỏi: “Vậy nếu như anh là nam chính, anh hi vọng nữ chính sẽ làm gì?”

Lý Miêu suy nghĩ một chút, nói: “Anh hi vọng nữ chính chăm chỉ làm việc, ít nói thôi, phụ nữ ít nói đỡ phiền phức người khác, chăm chỉ làm việc, ít đọc sách thôi, phụ nữ đọc sách nhiều suy nghĩ cũng nhiều, chăm chỉ làm việc, ít suy nghĩ thôi, phụ nữ suy nghĩ nhiều thường có nhiều tật xấu, chăm chỉ làm việc, ít lo chuyện của người khác...”

“Dừng! Ngài đang làm gì thì làm tiếp đi thôi, cảm ơn ngài nhiều...” Để dòng suy nghĩ không bị quấy nhiễu rối tinh rối mù, Tiễn Phiêu Phiêu buộc phải tiến vị tôn đại thần này ra chỗ khác...

27. Chương 27: Lúm Đồng Tiền

Tiền Phiêu Phiêu phải thừa nhận rằng, hiện tại, Lý Miêu là người đàn ông duy nhất mà cô có thể quan sát và hiểu rõ ở mọi phương diện, thế nên nam chính trong tiểu thuyết của cô vẫn không thể thiếu, dù chỉ là đôi nét hình bóng anh. Ví dụ như, khuyết điểm và tính cách xấu của nam chính, quá nửa là lấy cảm hứng từ Lý Miêu; còn có một vài ưu điểm của nam chính, một phần là do Tiền Phiêu Phiêu không thể tìm thấy ở Lý Miêu, bởi vậy đành dùng tiểu thuyết để an ủi bản thân.

Khi viết cuốn tiểu thuyết đầu tiên, Tiền Phiêu Phiêu đã xây dựng nên nam chính với một bên má lúm đồng tiền, sau đó, cô đột nhiên nhớ ra, hình như Lý Miêu cũng có lúm đồng tiền. Nhưng mà ở bên nào nhỉ? Đường như từ xưa đến nay cô chưa từng quá để ý. (1)

(1)Mình chú thích thêm: Nam chính có lúm đồng tiền này là Trình Thiếu Thần, trong tác phẩm nổi tiếng của tác giả, đã lọt top 100 tác phẩm ngôn tình kinh điển: “Khách qua đường vội vã.” Mọi người có thể tìm đọc nhé, anh ấy đáng yêu lắm.

Lý Miêu rất hiếm khi cười to, thế nên rất ít khi có thể nhìn thấy lúm đồng tiền ấy. Nhưng Tiền Phiêu Phiêu là ai cơ chứ? Cô chưa đạt được mục đích, tuyệt đối không bao giờ bỏ cuộc.

Một chiều tối nọ, trên đường. Tiền Phiêu Phiêu: “Này, em trai, cười một cái cho chị ngắm xem nào?”

Lý Miêu: “Em có bệnh à.”

Tiền Phiêu Phiêu: “Sao nóng tính thế, cười lên nào.”

Lý Miêu quay đi...

Tiền Phiêu Phiêu: “VẬY em kể chuyện cười cho anh nghe nhé... Có một chàng trai và một cô gái...”

Lý Miêu: “Em nói nhiều thế.”

Tiền Phiêu Phiêu chuyển sang cù nách Lý Miêu.

Lý Miêu: “Em... đang trên đường lớn đấy... Em đừng có như vậy...”

Tiền Phiêu Phiêu lấy ngón tay chọc chọc mặt Lý Miêu: “Anh cười đi, mau cười đi, rốt cuộc là anh có cười không hả?”

Trái tim Lý Miêu tựa như người chiến sĩ của Đảng, kiên cường bất khuất, thà chết cũng không chịu cười...

.....

Sau đó trên đường xuất hiện một con chó trông rất ngố, nằm trên đất đầy quỳn rũ, phơi mình dưới ánh tà dương...

Lý Miêu: “Này, em nhìn kia, mau mau nhìn!”

Tiền Phiêu Phiêu: “Thôi đi, chả có gì hay.”

Lý Miêu: “Con chó kia thật là có khí chất.”

Tiền Phiêu Phiêu gắng gượng liếc qua một cái: “Ồ, đúng rồi, khí chất rất giống anh... nhìn nó cũng giống anh nữa...”

Lý Miêu vờ như không nghe thấy, tiếp tục thâm tình nhìn con chó nọ. Con chó được Lý Miêu ngắm nhìn, cũng “có qua có lại”, khoan thai ngẩng đầu, dịu dàng đưa tình nhìn Lý Miêu. Lý Miêu lập tức vui vẻ rạng rỡ tựa ánh ban mai...

Tiền Phiêu Phiêu phản ứng cực nhanh, lập tức nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh. Ha ha, cuối cùng cũng nhìn thấy rồi, hóa ra lúm đồng tiền của Lý Miêu nằm ở phía bên trái, còn rất sâu nữa.

Thực sự phải cảm ơn con chó nọ rất nhiều.

28. Chương 28: Phía Sau “người Phụ Nữ Thành Công”

Chúng ta vẫn thường nghe: “Phía sau một người đàn ông thành công luôn có bóng dáng của một người phụ nữ hiền lành lặng lẽ ủng hộ anh ta.”

Tiểu Phiêu Phiêu căn cứ vào kinh nghiệm của bản thân, tự tổng kết được một câu nói khác: “Phía sau một người phụ nữ thành công, chắc chắn sẽ có bóng dáng của một người đàn ông cay nghiệt không ngừng chê bai cô ấy.”

Chuyện kể rằng, khi Tiểu Phiêu Phiêu đang viết cuốn tiểu thuyết trên mạng đầu tiên của cô: “Ly hôn xong vẫn có thể quay về tìm em” (1) thì, Lý Miêu đã dùng nhiều phương thức để đả kích tinh thần cô...

(1) Tác giả để tên này cho hài hước thôi, thực ra đây là tác phẩm đầu tiên của cô, nằm trong top 100 tác phẩm ngôn tình kinh điển “Khách qua đường vội vã”. Nam chính cuốn này có má lúm đồng tiền giống anh chồng Lý Miêu đây. Mọi người có thể tìm đọc, sách đã được xuất bản ở mình rồi.

“Mau đi rửa bát đi!” Lý Miêu nói.

“Tránh ra, em đang viết tiểu thuyết!”

“Viết tiểu thuyết thì không cần rửa bát à?”

“Anh nói to tiếng thế làm gì? Em không thềm so đo với đồ vô học, giờ em đã là nhà văn mạng rồi!”

“Xin em đừng xỉ nhục hai từ “nhà văn” được không? Em có mà làm ô nhiễm tài nguyên mạng ấy!”

“Theo em phân tích, thì truyện của em có khả năng xuất bản trên 5%. Xin hãy tôn trọng em!”

“Không phải anh xem thường em, nhưng truyện của em mà được xuất bản thì heo nái cũng biết leo cây.” Lý Miêu cực kỳ khinh thường quay đi.

Sau đó, quả thực có mấy nhà xuất bản coi trọng tiểu thuyết “Ly hôn xong vẫn có thể quay về tìm em”...

Sau khi chính thức ký kết, Tiểu Phiêu Phiêu vui vẻ ký hợp đồng trước mặt Lý Miêu: “Thấy không? Heo nái leo lên cây rồi đấy!”

Lý Miêu kinh ngạc nói: “Rốt cuộc nhà xuất bản nào mà không biết thưởng thức như thế!”

Khi Tiểu Phiêu Phiêu viết tiểu thuyết thứ hai “Lớn lên em muốn lấy anh” (2), chính cô không cũng không nghĩ tiểu thuyết này sẽ được xuất bản. Lý Miêu lại càng tin là không thể: “Được rồi được rồi, em đừng viết nữa, vận may của em đã hết rồi, không có lần sau đâu.”

(2) Vẫn là tên hài hước thôi ạ =)) Thực ra đây là cuốn “Mua dây buộc mình”, cũng rất nổi tiếng và đã được xuất bản ở rồi. Nam chính cuốn này ghét mèo, hẳn là mèo liên quan tới anh chồng Lý Miêu này đây.

Thế như rồi, “Lớn lên em muốn lấy anh” cũng được xuất bản...

Lý Miêu đấm ngực dậm chân: “Ôi cái xã hội sa đọa này, ngưỡng cửa văn học sao có thể thấp đến vậy!”

Sau đó, khi Tiểu Phiêu Phiêu bắt đầu viết tiểu thuyết thứ tư: “Ly hôn không phải chuyện em thích thì làm” (3), đồng thời đã được ký hợp đồng xuất bản từ rất sớm. Tác phẩm mới của hai người bạn nhà văn của Tiểu Phiêu Phiêu cũng vừa được mua bản quyền truyền hình.

(3) Cuốn này hẳn là “Đồng sàng dị mộng”, cũng nổi tiếng nốt, nhưng hình như chưa được xuất bản tại thì phải.

Tiểu Phiêu Phiêu nói với Lý Miêu: “Không chừng cuốn tiểu thuyết mới này của em cũng được mua bản quyền truyền hình đấy.”

Lý Miêu nhìn trời: “Em á? Đừng nằm mơ giữa ban ngày!”

Kết quả, cuốn “Ly hôn không phải chuyện em thích thì làm” là tiểu thuyết đầu tiên của Tiễn Phiêu Phiêu được mua bản quyền truyền hình.

Lý Miêu im lặng hồi lâu: “Anh cảm thấy mình không thể hiểu nổi thời đại này nữa.”

Thế nhưng từ đó về sau, Lý Miêu đột nhiên nhìn cuộc đời viết văn nghiệp dư của Tiễn Phiêu Phiêu bằng con mắt khác, tới khi Tiễn Phiêu Phiêu bắt đầu viết tiểu thuyết mới nhất, thì Lý Miêu liên tục cổ vũ thúc giục cô.

“Đừng nghịch cái này nữa, nghịch nữa cũng không ra tiền.Mau viết tiểu thuyết đi!”

“Đừng xem TV nữa, thứ này không cho em chút cảm hứng nào đâu.Mau viết tiểu thuyết đi!”

“Đừng ngồi chờ ra thế, chờ ra làm sao có thành quả tốt được.Mau viết tiểu thuyết đi!”

Từ khi Lý Miêu chuyển thái độ từ chê bai sang cổ vũ Tiễn Phiêu Phiêu viết tiểu thuyết, cuộc đời của cây bút nghiệp dư Tiễn Phiêu Phiêu hoàn toàn chìm đắm trong bi kịch, cô lâm vào trạng thái sau: Vừa mở máy tính đã thấy mệt mỏi rã rời, vừa mở mục lục truyện đã thấy đầu quay cuồng, viết một câu một tình tiết cũng thấy đau đầu...Thế nên, cuốn tiểu thuyết được Lý Miêu ký thác hi vọng, liên tục động viên cổ vũ ấy, tới nay vẫn chưa hoàn thành...

“Cầu xin anh, xin anh hãy tiếp tục khinh bỉ em đi, tiếp tục chê bai em đi, tuyệt đối đừng khen em nịnh em coi trọng em.Thì ra cuộc đời nhà văn nghiệp dư của em có thể tiến bộ, đều là nhờ phúc được anh đả kích mà thành!”Tiễn Phiêu Phiêu cực kỳ thành khẩn nói với Lý Miêu.

29. Chương 29: Có Con Và Không Có Con

Tiến Phiêu Phiêu và Lý Miêu không định làm một cặp vợ chồng không con, nhưng sau năm năm kết hôn, hai người vẫn chưa có kế hoạch chính thức chuyện sinh con, nguyên nhân chủ yếu cũng giống như các cặp vợ chồng trẻ khác, chưa chuẩn bị đủ tâm lý, trong khi cả hai đều là kiểu người rất có trách nhiệm...

“Trước khi có khả năng tạo ra một cuộc sống với điều kiện vật chất sung sướng, làm sao có thể để cho con mình tới thế giới này để chịu khổ được?”

“Trước khi hai chúng ta học được cách giáo dục con trẻ, làm sao có thể để con xuất hiện? như vậy thật vô trách nhiệm với gia đình và xã hội.”

Hai người đều hiểu ý nhau, đối với chuyện sinh con, có thể kéo dài thì kéo dài, có thể giáng cụ thì giáng cụ...

Về chuyện con cái, người có ý kiến nhiều nhất không phải là bố mẹ của họ, mà là một người đồng nghiệp anh dũng của Tiễn Phiêu Phiêu, người chị gái đó năm lần bảy lượt góp ý..

Tiến Phiêu Phiêu và Lý Miêu cùng đi du lịch, người chị gái này nói: “Hai cô cậu đúng là đốt tiền! Đến lúc có con xem còn dám tiêu tiền như thế nữa không!”

Tiến Phiêu Phiêu giới thiệu cho các đồng nghiệp khác phim mới hoặc trò chơi mới, chị gái này nói: “Em đúng là rồi việc! Có con rồi xem còn thời gian để làm mấy trò vô bổ này nữa không!”

Những việc này đều chỉ nhỏ như con thỏ mà thôi, ghê gớm hơn là chị gái này còn đánh giá: “Ích kỷ! Hai cô cậu là đồ ích kỷ! Chỉ nghĩ đến ý thích của bản thân, không nghĩ tới cảm nhận của cha mẹ! Ích kỷ! Hai cô cậu thật quá ích kỷ! Chỉ muốn bản thân nhàn hạ, mà không nghĩ tới trách nhiệm làm cho xã hội phồn vinh! Ích kỷ! Hai cô cậu thật sự ích kỷ! Cả ngày luôn mồm tự do muôn năm, nhưng lại quên đi đạo lý làm người căn bản...”

Tiến Phiêu Phiêu lần đầu tiên hiểu được, thì ra những cặp vợ chồng không muốn sinh con đều phạm tội phản nhân loại.

Mặc cho chị gái này liên tục chỉ trích, Tiễn Phiêu Phiêu đều chỉ coi như mây bay. Thế nhưng, tới cả bố Phiêu và mẹ Phiêu vẫn luôn bình tĩnh bao năm nay, cũng bắt đầu mất hết kiên nhẫn, thì Tiễn Phiêu Phiêu cảm thấy đã đến lúc phải bàn bạc lại về vấn đề này.

Tiến Phiêu Phiêu nghiêm túc nói chuyện với Lý Miêu: ‘Bọn mình cũng nên sinh con đi thôi.’

Lý Miêu: “Thế nào cũng được, dù sao cũng không phải anh sinh.”

“Đang thảo luận chuyện quan trọng có ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai của anh và em đây. Anh nghiêm túc đi.” Tiễn Phiêu Phiêu trách anh.

“Ý của anh là, nếu như em muốn có con, vậy chúng ta sẽ sinh con. Nếu em không thích, chúng ta không sinh nữa. Anh chăm lo cho em như thế mà em chẳng hiểu cho anh gì cả?” Lý Miêu tiếp tục ngụy biện kiểu con mèo...

Hừ... Hiểu cho cái gì... Có mà đánh trống lảng thì có...

Ngày hôm sau, Tiễn Phiêu Phiêu lại rối rắm vấn đề khác: “Này, ngộ nhờ em hoặc là anh vô sinh, thì vợ chồng mình sẽ làm một đôi không con, hay là đi nhận con nuôi? Hay thụ tinh ống nghiệm?”

“Làm gì có chuyện anh vô sinh!” Lý Miêu vẫn cứ lý luận kiểu con mèo...

“Được rồi được rồi, anh không vô sinh, không vô sinh. Giả sử em vô sinh, thì giải quyết thế nào?” Tiễn Phiêu Phiêu không muốn lãng phí thời gian tranh cãi linh tinh với anh...

“Vậy thì không cần con nữa.” Lý Miêu trả lời rất dứt khoát, không hề do dự, anh còn nói: “Sau đó em cứ coi anh như con của em, cẩn thận chăm chút anh, yêu thương anh, bảo vệ anh.”

“Thôi đi, thế sao không làm ngược lại, anh coi em là con của anh, cẩn thận chăm chút em, yêu thương em, bảo vệ em?” Tiễn Phiêu Phiêu lập tức phản bác.

“Cũng được thôi. Em là con của anh, phải hiếu thuận với anh, chăm sóc anh lúc ốm yếu.”

Tiến Phiêu Phiêu hoảng hốt phát hiện, sau năm năm kết hôn, trình độ mặt dày của Lý Miêu đã lên một tầm cao mới...

30. Chương 30: Có Con Và Không Có Con 2

(Ngoài lề)

Giá như tôi có một đứa con – Tiễn Phiêu Phiêu

(Được viết trong thời kì Tiễn Phiêu Phiêu đang gặp khủng hoảng tâm lý về chuyện con cái)

Giá như tôi có một đứa con

Tôi không cần con phải xưng hùng xưng bá

Chỉ mong con trưởng thành bình an

Giá như tôi có một đứa con

Thì không đứng đầu tôi cũng chẳng trách con

Chỉ cần con ngoan ngoãn nghe lời

Giá như tôi có một đứa con

Mũi giống Miêu mắt giống tôi DNA xuất sắc nổi trội

Biết khoan dung lạc quan yêu đời

Giá như tôi có một đứa con

Là con gái tri kỷ cùng tôi tâm sự

Là con trai, nếu ai dám bắt nạt tôi, nó nhất định phải đánh người đó!!!

Lời tác giả: Đoạn thơ đau xót này viết vào 24/1/2007, tròn một năm Lý Miêu và Tiễn Phiêu Phiêu kết hôn. Lúc đó Tiễn Phiêu Phiêu đang trong giai đoạn khủng hoảng tâm lý về chuyện sinh con, chính cô cũng không rõ rốt cuộc là bị chuyện gì ảnh hưởng, khiến cô viết nên những dòng thơ tràn đầy tình mẫu tử thế này.

Lúc đọc xong chương này, mình thấy rất cảm động, cho dù Tiễn Phiêu Phiêu có thể sinh con hay không thì Lý Miêu vẫn không bao giờ rời bỏ cô ấy, đọc comt của các bạn đọc giả TQ cũng thấy các bạn ấy xúc động lắm lắm. Miêu ca chỉ có cái tội là ác mồm ác miệng thôi, mà tội ấy cũng là do chị vợ anh viết thế ấy chứ ^^

31. Chương 31: Cha Mẹ Kiểu Mẫu

Sau khi lên kế hoạch sinh “bé con”, Tiễn Phiêu Phiêu bắt đầu chuẩn bị mọi loại đồ dùng, vật dụng, thu thập đủ loại hướng dẫn, làm tốt công tác trường kỳ kháng chiến. Rốt cuộc bé con Lý Miêu Miêu ra đời một cách thuận lợi, phần lớn chuẩn bị trước đó của Tiễn Phiêu Phiêu đều không cần thiết.

Một ngày rảnh rỗi, Tiễn Phiêu Phiêu đi khám thai, khám được khả năng là Lý Miêu Miêu đã xuất hiện, thai được 20 ngày tuổi. Tiễn Phiêu Phiêu đẩy đẩy kẻ đang trong chăn ngủ là Lý Miêu: “Anh nhìn này, em hình như mang thai rồi.”

Lý Miêu còn chưa tỉnh ngủ: “Em có nằm mơ không?”

“Hừm, có thể. Cũng còn sớm lắm, giấy chẩn đoán viết là chưa chắc chắn có thai thật.”

Mười ngày sau, sáng sớm tỉnh dậy, Tiễn Phiêu Phiêu cảm thấy quá tệ nhạt, bèn đi khám lại, giấy chẩn đoán ghi rõ ràng là cô đã trúng thưởng...

Tiến Phiêu Phiêu lập tức hét tung chăn Lý Miêu, cầm tai Lý Miêu hét: “Này, em thật sự mang thai rồi.”

Lý Miêu há mồm, xoa lỗ tai: “Anh có nằm mơ không?”

Lúc bào thai Lý Miêu Miêu được bảy mươi ngày tuổi, Tiễn Phiêu Phiêu có được bức ảnh siêu âm đầu tiên của cô bé. Trong sách viết hoàn toàn chính xác, Lý Miêu Miêu giờ giống hệt một hạt đậu đỏ, vừa bé nhỏ vừa đáng yêu. Mỗi một tế bào trên cơ thể Tiễn Phiêu Phiêu đều tràn trề tình mẫu tử, cô không thể đợi được, vội vã chia sẻ cùng Lý Miêu.

Lý Miêu: “Bác sĩ chắc chắn thứ này là thai nhi? Mà không phải một khối u trong bụng em?”

Tiến Phiêu Phiêu: “Anh... nói cẩn thận xem nào, cái gì mà “thứ này” chứ?”

Lý Miêu: “Phải xác định rõ ràng chứ, không thể để anh uống công vui mừng được. Nào, bọn mình về phóng to ảnh mấy chục lần lên, xem rốt cuộc là con trai hay con gái?”

Tiến Phiêu Phiêu: “Nào anh bị nước vào à, mới có bảy mươi ngày mà.”

Lý Miêu: “Cũng đúng...Thế em xem xem con rốt cuộc là giống anh hay là giống em nhỉ?”

Tiến Phiêu Phiêu: “...”

Tiến Phiêu Phiêu mang thai tháng thứ ba, đến bệnh viện kiểm tra định kỳ, các hạng mục sức khỏe đều ổn định, nhưng có người cha kiểu mẫu nào đó lại bắt đầu mất bình tĩnh.

“Anh...anh còn chưa chuẩn bị đủ! Vừa mới nghĩ tới việc mấy ngày nữa có một cô nhóc gọi anh là cha, anh thực sự không kịp thích ứng!” Câu nói này – Lý Miêu nói rờn rã suốt một tháng...

“Em nói này... ai đó sắp làm cha ời! Anh còn phải chờ sáu tháng nữa mới chính thức làm cha! Cho đến khi bé con có thể gọi anh là cha cũng phải chờ một năm sau đó. Nói cách khác, anh còn một năm rưỡi để từ từ thích ứng. Thế nên bây giờ anh có thể bình tĩnh hơn, yên tĩnh hơn được không?”

“Gi cơ? Chẳng phải trẻ con sinh ra đều có thể gọi cha rồi sao?” Lý Miêu ngạc nhiên hỏi.

Xưa nay thường nghe nói, người mẹ mang thai sẽ ngốc trong 3 năm, đối với việc này Tiễn Phiêu Phiêu đã chuẩn bị tâm lý rất tốt. Nhưng tại sao người trở nên ngốc nghếch trước tiên lại là cha đứa bé? Tiễn Phiêu Phiêu nghĩ hoài không hiểu.

32. Chương 32: Biên Niên Sử Chăm Sóc Của Người Cha Kiểu Mẫu

Nói một cách công bằng, biểu hiện của Lý Miêu tiên sinh trong lúc Tiễn Phiêu Phiêu mang thai có thể xem như “tạm chấp nhận được”.

Cụm từ “Tạm chấp nhận được” này, trong mắt của Tiễn Phiêu Phiêu, giống như khi còn bé viết văn, được cô giáo gạch chân những câu viết hay, có người dấu gạch chân dài miên man, có người dấu gạch chân ngắn tí xít.

Dấu gạch chân của Lý Miêu tuy hơi ngắn, nhưng thôi, có còn hơn không.

Sự chăm sóc đầu tiên thể hiện qua một cốc nước và một quả táo vào mỗi buổi tối.

Lý Miêu nói: “Em uống ít nước quá, con sẽ thấy khát đấy.”

Lý Miêu còn nói: “Mỗi ngày ăn một quả táo, cho da dẻ của con đẹp hơn.”

Sự dè dặt này đến quá đột ngột, khiến Tiễn Phiêu Phiêu được quan tâm mà thấy lo sợ.

Sự chăm sóc lên một cấp bậc mới, là vào lần đầu tiên sau khi Tiễn Phiêu Phiêu mang thai, hai người đi ăn đồ nướng.

Ban đầu, Lý Miêu phản đối kịch liệt: “Phụ nữ có thai không nên ăn đồ nướng.”

Tiến Phiêu Phiêu nói: “Em biết là như thế, nhưng em vẫn rất muốn ăn. Người ta nói, lúc mang thai nếu như bỗng nhiên cực kỳ thèm ăn thứ gì đó, thì không phải do người mẹ muốn ăn, mà do bé con trong bụng muốn ăn.”

Lý Miêu nói: “Hóa ra là thế, vậy chúng ta đi thôi.”

Thuyết phục quá dễ dàng, thật không có cảm giác tự hào. Tiễn Phiêu Phiêu vốn đã chuẩn bị một bài diễn văn dài để thuyết phục, giờ uống phí.

Vào nhà hàng đồ nướng, Lý Miêu liên tục dặn dò nhà hàng đừng thêm ớt cay, nhưng đến khi món ăn được mang ra, vẫn có vài loại bị thêm cay.

Lý Miêu muốn trả lại món ăn, để bọn họ kiểm tra lại. Tiễn Phiêu Phiêu ngăn cản anh: “Bọn họ đông khách quá nên quên thôi, không cần phiền phức đâu. Chúng ta phải khoan dung, làm gương cho bé con.”

“Thôi được, vì con của chúng ta. Anh miễn cưỡng bỏ qua vậy.” Lý Miêu đồng ý.

Thế nhưng hành động tiếp theo của Lý Miêu khiến Tiễn Phiêu Phiêu tròn mắt kinh ngạc. Anh nhặt tất cả ớt cay, hạt tiêu bỏ đi, sau đó đưa món ăn đến trước mặt Tiễn Phiêu Phiêu: “Được rồi, không cay nữa.”

Tiến Phiêu Phiêu biết người này đã mười năm nay, kể cả thời kỳ anh còn theo đuổi cô, cũng chưa từng tí mỉ chu đáo như thế. Sự dè dặt này đến quá đột ngột, khiến người ta hoảng hốt...

Sự chăm sóc lên đến đỉnh điểm, đó là Lý Miêu bắt đầu nấu cơm tối, tuy mùi vị khó có thể khen tặng, thế nhưng lúc nào cũng có “niềm vui bất ngờ”. Đối với một kẻ thà nhịn đói cũng quyết tâm không nấu cơm như Lý Miêu, biểu hiện này thực sự quá xuất sắc...

33. Chương 33: Biên Nhiên Sử Chăm Sóc Của Người Cha Kiểu Mẫu 2

Thực tế chứng minh, những biểu hiện trên đều chỉ là tạm thời.

Về chuyện nấu cơm, Lý Miêu cố gắng đến lúc Tiễn Phiêu Phiêu mang thai bốn tháng, sau khi nhận ra khả năng nấu nướng của mình mãi không tiến bộ, liền mang Tiễn Phiêu Phiêu đến nhà cha mẹ vợ ăn cơm chùa, cho đến ngày Tiễn Phiêu Phiêu dự sinh.

Lý Miêu giải thích như sau: “Anh làm cơm quá chán. Em không ăn được nên dinh dưỡng sẽ không đủ, ảnh hưởng đến sự phát triển của con.”

Về chuyện ra ngoài ăn cơm, (thực ra lúc Tiễn Phiêu Phiêu mang thai, họ rất ít khi ra ngoài ăn cơm) thường thì, Lý Miêu sẽ không bao giờ chiều theo ý Tiễn Phiêu Phiêu, thứ nhất, anh luôn gọi một đồng món ăn mà anh cho rằng bổ dưỡng phù hợp với phụ nữ mang thai, thứ hai, anh sẽ đồ tất cả món ăn mà anh cho rằng không bổ dưỡng vào bát của mình (thường thì toàn món mà Tiễn Phiêu Phiêu thích ăn).

Về chuyện nước và hoa quả, về sau biểu hiện của Lý Miêu như thế này...

Tiến Phiêu Phiêu nói: “Này, em khát nước.”

Lý Miêu nói: “Ừ anh cũng đang khát, em rót nước thì tiện tay rót cho anh một cốc nhé.”

Tiến Phiêu Phiêu rửa táo, Lý Miêu nói sau lưng cô: “Anh muốn ăn táo, to to một chút, gọt vỏ rồi.”

Tiến Phiêu Phiêu không nhịn được kể lể một phen: Lúc trước anh thế nào, anh ra sao, tuy là vì con mà không hằn là vì em, nhưng cũng tạm coi như có trách nhiệm, bây giờ thì anh thế nào, anh ra sao, thực sự quá mặt dày quá vô liêm sỉ...

Lý Miêu hùng hồn giải thích: “Lúc trước em còn chưa có sự tự giác của phụ nữ mang thai, thế nên anh phải kịp thời nhắc nhở em. Bây giờ em đã tự giác, hiểu rõ vai trò vị trí của mình, anh cũng không cần làm điều thừa nữa.”

Đối với logic kiểu dở hơi của anh, Tiễn Phiêu Phiêu cảm thấy phê bình chỉ trích đều thừa thãi, vì cho dù phê bình chỉ trích ra sao đều chẳng thể lay chuyển được, chỉ bằng tiết kiệm sức lực nghiên cứu việc dưỡng thai thì hơn.

34. Chương 34: Bếp Trưởng Lý Miêu

Sau năm năm kết hôn, Lý Miêu vì bé con thân yêu Lý Miêu Miêu, bắt đầu nấu cơm chiều...

Bếp trưởng Lý với tài nghệ xuất chúng, thực đơn do anh soạn ra cực kỳ lành mạnh tốt cho sức khỏe, liên tục tạo nên các “niềm vui bất ngờ”.

Tuyển tập thực đơn tình yêu của bếp trưởng Lý như sau.

Món luộc

Rửa rau sạch sẽ, thái nhỏ, đổ nước vào luộc.Đợi luộc thành một đồng nát bát, vớt ra cho vào đĩa.

Sau đó bếp trưởng Lý nói với Tiễn Phiêu Phiêu: “Em nêm muối vào đi, vì anh không biết nêm bao nhiêu thì vừa.”

Nướng bánh gatô

Đập hai quả trứng vào trong bát, không thêm nước không quấy đều, cho vào lò luôn.

Sau đó bếp trưởng Lý nói: “Hả, thì ra nướng bánh còn phải quấy lên phải thêm nước sao, anh tưởng thế làm mất chất dinh dưỡng của trứng gà?”

Canh cà chua trứng gà

Món này cũng không có gì đặc biệt, làm như bình thường thôi. Có điều cà chua còn nguyên cuống, trong canh thỉnh thoảng còn thấy vỏ trứng lẫn...

Bếp trưởng Lý ngại biện: “Ăn nhiều vỏ trứng bổ sung Canxi.”

Nấm Khẩu Bắc Xào (1)

(1) Một loại nấm nổi tiếng ở Trung Quốc, hình nửa vòng tròn rất mập.

Một đĩa nấm Khẩu Bắc to, không thái nhỏ đã được cho vào nồi xào luôn.

Bếp trưởng Lý vừa xào vừa gọi Tiễn Phiêu Phiêu: “Này, lại đây nêm muối, nêm nước tương đi, ... còn cần nêm gì nữa em nêm cả vào đi.”

Tiến Phiêu Phiêu chỉ vừa ngửi thấy mùi khói dầu liền buồn nôn, cô đành bóp mũi đi đến, nhìn thấy món nấm kia càng thêm ngán ngẩm. Người ta bảo ăn nấm mà không quen cũng có thể ngộ độc đúng không?

Sau đó Tiễn Phiêu Phiêu đổ thêm nước vào nồi, chuyển món xào nấm thành món canh nấm.

Bếp trưởng Lý không vui: “Sao em không nói sớm là em thích ăn canh, anh đỡ mất công xào, cứ đổ nước vào luộc là xong. Mất bao nhiêu thời gian với sức lực của anh.”

Tôm muối

Cho tôm vào nồi chưng cùng bánh màn thầu.

Tiến Phiêu Phiêu bất chợt hỏi: “Anh rửa tôm chưa?”

Bếp trưởng Lý nói: “Sao phải rửa? Muối trong nước biển là chất sát trùng mà.”

Tiến Phiêu Phiêu: “Anh không thấy bẩn à. Nấu xong anh tụt đi, em không ăn đâu.”

Bếp trưởng Lý suy tư trong giây lát: “Anh có cách rồi.”

Anh mở nồi, nhấc đĩa tôm ra, nhúng đĩa tôm vào nước nóng, xong lại bỏ vào nồi cùng bánh màn thầu.

Bếp trưởng Lý đắc ý nói: “Như thế là sạch sẽ rồi nhé, vừa luộc qua rồi, quá sạch ấy.”

Thịt xào khoai tây

Bếp trưởng Lý thái khoai tây đẹp gần bằng Tiễn Phiêu Phiêu, hơn nữa còn nghe theo chỉ đạo của Tiễn Phiêu Phiêu, nên bước đầu khá ổn.

Lòng tự tin của bếp trưởng Lý bắt đầu tăng lên, tự thấy lần này anh hoàn toàn có thể tạo ra một món ăn ngon siêu cấp, quyết định dệt hoa trên gấm một chút. Anh nói với Tiễn Phiêu Phiêu: “Anh muốn thêm một ít thịt, em tìm hộ anh đi.”

Tiến Phiêu Phiêu có thói quen mỗi lần mua thịt về sẽ đem chia đều, bỏ vào hộp, sau đó mỗi lần muốn nấu chỉ cần lấy ra là nấu được ngay, vừa đủ lượng thịt để xào một món. Nên cô tiện tay lấy cho Lý Miêu một hộp, rồi đi ra khỏi nhà bếp.

Chỉ nghe thấy bếp trưởng Lý nói: “Ôi miếng thịt to thế này thì làm sao mà chín được. Ôi!”

Tiến Phiêu Phiêu lập tức thấy không ổn, vội chạy vào xem xét, liền thấy bếp trưởng Lý lấy nguyên khối thịt to, chưa rã đông, chưa thái nhỏ, bỏ luôn vào trong lớp dầu sôi...

Tiến Phiêu Phiêu đành ứng cứu bằng cách vớt thịt ra, rửa sạch với nước, rồi xắt nhỏ.

Bếp trưởng Lý vốn dĩ mang theo lòng tự tin vô bờ, chẳng ngờ gặp phải sự cố này, liền mất đi hứng thú, xào qua loa, rồi lại đổ đầy nước, đẩy nắp nồi lên mặc kệ...

Kết quả là, món thịt xào khoai tây bị anh biến thành sốt khoai tây, trong sốt có vài miếng thịt vụn, rất có phong cách của cơm Tây, có điều trình bày quá xấu, mùi vị cũng quá tệ mà thôi.

Nhờ có bếp trưởng Lý, vào lúc Tiễn Phiêu Phiêu mang thai bốn tháng, thân hình thay đổi rất nhiều, nhưng cân nặng lại chẳng tăng thêm chút nào.

Sau đó, bếp trưởng Lý tự động từ chức, hàng ngày lời Tiễn Phiêu Phiêu đến nhà cha mẹ vợ ăn trực cơm tối. Cân nặng của Tiễn Phiêu Phiêu bèn tăng vọt, cho đến trước khi sinh tổng cộng tăng thêm 20kg.

Tiếp sau đó, Tiễn Phiêu Phiêu hoàn thành sứ mệnh sinh xong em bé, thì con đường giảm cân của cô cũng vừa xa xôi vừa vất vả...cân nặng giảm siêu siêu chậm. Cô bắt đầu cực kỳ thương nhớ quãng thời gian Lý Miêu vào bếp: “Thực ra, cơm Lý Miêu nấu, tuy mùi vị rất chán, nhưng lại là vũ khí sắc bén để giảm cân!”

35. Chương 35: Chuyện Chăm Sóc Thai Nhi Của Lý Miêu

1/ Thời kỳ đầu mang thai

Tất cả các cuốn sách về phương pháp dưỡng thai đều nhấn mạnh tầm quan trọng của việc bố đưa trẻ tham gia vào dưỡng thai, giọng nói của bố đối với quá trình trưởng thành của thai nhi cực kỳ quan trọng, thế nhưng Lý Miêu lại không mấy tin tưởng, anh cho rằng đợi em bé ra đời rồi bắt đầu giáo dục cũng được, Phiêu Phiêu không thể làm gì hơn ngoài việc lấy tay đẩy đẩy anh.

“Bố nó ơi, mau nói với con gái nhỏ của anh, “Chào buổi sáng, bảo bố bé nhỏ.”

“Em tỉnh lại đi, thai nhi làm sao nghe hiểu được.”

...

“Bố nó ơi, mau hát cho con trai anh nghe, hát bài “Sứ Thanh Hoa” hoặc là “Đạo hương” ấy, ...À không, mấy bài này quá khó với trình độ của anh, thôi hát “ngôi sao nhỏ” cũng được.”

“Anh có bị bệnh đầu mà hát.”

...

Bị Lý Miêu từ chối nhiều lần, Tiễn Phiêu Phiêu cực kỳ căm tức, bèn thao thao bất tuyệt trình bày cho anh về tầm quan trọng của việc bố tham gia vào quá trình phát triển của thai nhi, lời lẽ đanh thép phê bình anh không chịu hợp tác, vô cùng đau đớn lên án anh không yêu thương con...

Sau khi bị Tiễn Phiêu Phiêu ép buộc dừng cãi, cuối cùng Lý Miêu cũng thỏa hiệp, anh xoa xoa bụng của Tiễn Phiêu Phiêu: “Này, bảo bố bé nhỏ, mau gọi “bố ơi” đi.”

2/ Mang thai thời kỳ thứ hai

Lý Miêu gần đây có những chiêu thức dưỡng thai mới.

Mấy hôm nay, Lý Miêu và Tiễn Phiêu Phiêu thường ngồi nhà xem phim gia đình: “Những câu chuyện nhỏ của chúng tôi”.

Lý Miêu xem một hồi rồi cảm khái, vỗ bụng Tiễn Phiêu Phiêu nói: “Bảo bố, con nhìn xem, làm bố là chuyện cực kỳ khó khăn, sau này con nhất định phải hiểu thuận với bố nhé.”

Vào đúng lúc ấy, lời thoại của chị ba Lý Tú trong phim đã biểu đạt toàn bộ tâm tình của Tiễn Phiêu Phiêu: “Có biết xấu hổ không? Có biết xấu hổ không? Anh có biết xấu hổ hay không?”

36. Chương 36: Chuyện Chăm Sóc Thai Nhi Của Lý Miêu 2

3/ Mang thai thời kỳ cuối

Ngày dự sinh của Tiễn Phiêu Phiêu sắp tới gần, Lý Miêu bắt đầu nôn nóng bất an, suốt ngày vuốt ve bụng của Tiễn Phiêu Phiêu, thì thầm nói chuyện với con trai hoặc con gái của anh.

“Này, bảo bối bé nhỏ, con nhất định phải cố gắng ở bên trong lâu một chút, đừng nóng vội ra ngoài. Bố còn chưa chuẩn bị xong tâm lý để gặp con.”

“Này, bảo bối bé nhỏ, con ở trong ấy có thấy buồn chán không? Vậy mau mau ra ngoài chơi nhé.”

“Này, bảo bối bé nhỏ, còn chưa tới đúng ngày đâu, con ở trong bụng mẹ chờ thêm mấy ngày nữa nhé. Con cho bố thêm mấy ngày để bố béo lên chút nữa, như thế lúc con ra đời hình tượng của bố cũng đẹp hơn.”

“Này, bảo bối bé nhỏ, sao con mãi chưa ra đời, bố nhớ con vô cùng.”

“Này, bảo bối bé nhỏ...”

Tiến Phiêu Phiêu sắp bị mấy câu nói của anh làm cho đầu óc lộn xộn, càng lo lắng cho bảo bối còn chưa ra đời đã bị bố của bé đảo điên logic, đành phải đưa ra đạo luật tạm thời với Lý Miêu, nghiêm cấm anh đứng trước mặt cô nói đến mấy chữ “ra đời sớm” hay “ra đời muộn”.

Sau đó Tiễn Phiêu Phiêu bèn khách quan tổng kết một hồi, kết luận là, trong toàn bộ thời kỳ mang thai của Tiễn Phiêu Phiêu, biểu hiện của Lý Miêu cũng tạm tạm, nhưng trên phương diện dưỡng thai, anh hoàn toàn không có bất kỳ ảnh hưởng tích cực nào.

37. Chương 37: Lý Miêu Và Chó

Gần đây, trong khu nhà xuất hiện một con chó lang thang, vừa bẩn vừa gầy. Vì sắp được làm bố, tình thương của Lý Miêu ngập tràn khắp nơi, ba ngày hai lượt cho con chó nọ đồ ăn. Kết quả là con chó kia cực kỳ cảm kích Lý Miêu, mỗi lần nhìn thấy anh liền nhào tới cọ cọ chân anh. Tiễn Phiêu Phiêu lại hay đi cùng Lý Miêu, con chó kia yêu ai yêu cả đường đi, cũng thích Tiễn Phiêu Phiêu vô cùng, mỗi lần nhìn thấy cô liền vui vẻ chạy tới cọ cọ vào chân cô. Tiễn Phiêu Phiêu chọn đi đường vòng, nó vẫn kiên trì chạy theo chặn đường...

Tiến Phiêu Phiêu là loại người đến con chó nhỏ mới sinh cũng sợ, huống chi là con chó đã trưởng thành này, cô sợ đến hồn bay phách lạc. Hơn nữa trong bụng cô còn có em bé, nếu chẳng may hoảng sợ quá độ thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Vả lại cho dù cô không sợ chó đi nữa, nhưng bị một con chó gầy gò vô chủ chạy tới quần quýt, không chừng sẽ lây bệnh cho thai nhi.

“Đều tại anh! Đều tại anh cả! Tại anh trêu hoa ghẹo nguyệt, phong lưu khắp chốn! Tại anh liếc mắt đưa tình, quyến rũ nơi nơi!...” Sau một lần bị con chó nọ làm cho hoảng sợ, Tiễn Phiêu Phiêu bèn lấy tất cả các từ ngữ để hình dung công tử đào hoa, đàn ông phong lưu ra để nói với anh, giáo dục Lý Miêu một phen.

Sau đó một ngày Lý Miêu và Tiễn Phiêu Phiêu lại gặp con chó nọ, Lý Miêu bèn tàn nhẫn tuyệt tình túm con chó kia lại, để cho Tiễn Phiêu Phiêu vào nhà an toàn.

Tiến Phiêu Phiêu vừa lấy chìa khóa mở cửa, vừa nghe Lý Miêu khuyên bảo con chó: “Này, mày ngồi xuống cho tao, tao muốn thương lượng với mày một chuyện. Đừng chạy, đừng chạy, đang nói với mày đó...”

Một vài ngày sau, con chó kia biến mất, có người nói, có một người hàng xóm nào đó báo cáo là con chó này làm trẻ con trong khu sợ, nên để cho bảo vệ thả nó đi nơi khác...

Lẽ ra Tiễn Phiêu Phiêu phải cảm thấy vui vẻ, nhưng thay vì thế cô lại thấy áy náy trong lòng rất lâu. Về sau, mỗi khi gặp chó hoang vô chủ, cô đều đi tới siêu thị gần đó mua chút đồ cho nó ăn.

38. Chương 38: Bảo Mẫu Mới Nhậm Chức

Đêm mà Lý Miêu Miêu ra đời, Tiễn Phiêu Phiêu và Lý Miêu quyết định làm một buổi họp mặt đầu tiên của thế giới nhỏ ba người bọn họ, không có bất kỳ ai tới quấy rầy, bởi vậy hùng hồn để mọi người trong nhà về trước.

Chiều tối, chị Nguyệt tạm thời truyền thu cho Lý Miêu một số kiến thức chăm sóc cơ bản, như pha sữa thể nào, cho uống nước ra sao, thay tã kiểu gì. Lý Miêu tự tin gật đầu: “Có vậy thôi ạ? Em hiểu rồi.”

Đến chín giờ là hết giờ thăm bệnh, bệnh viện đóng cửa. Mẹ Phiêu đã thức trắng hai ngày một đêm, tuy không yên lòng nhưng vì quá mệt mỏi, cũng đành về nhà nghỉ ngơi.

Lý Miêu tiễn mẹ Phiêu về, lúc trở về phòng liền khó có thể tin vào sự thật: “Mẹ thật sự đi rồi? Mẹ thật sự đi rồi ư?”

Tiến Phiêu Phiêu: “Không phải chính anh khuyên mẹ về à?”

Lý Miêu: “Anh chỉ vờ vịt tí thôi mà. Vậy mà mẹ về thật sao?”

Tiến Phiêu Phiêu: “...”

Mười rưỡi tối, Lý Miêu bắt đầu đi tới đi lui trong phòng: “Em ơi, anh hoảng lắm. Một đứa bé nhỏ như vậy giao toàn bộ cho anh, áp lực vô cùng. Em nói xem mẹ về nhà gần hai tiếng rồi, liệu mẹ có quay lại không? Bọn mình gọi mẹ đến đi. Hoặc là gọi cô đến cũng được?”

Tiến Phiêu Phiêu: “Anh không thấy mắt mẹ à?”

Lý Miêu: “Cũng không phải mắt em. Thế mắt mũi quan trọng hơn hay bảo bối quan trọng hơn?”

Tiến Phiêu Phiêu: “...”

Nhưng dù sao cũng phải công nhận, Lý Miêu đã hoàn thành rất tốt chức trách của một bảo mẫu, cứ cách hai tiếng lại cho Lý Miêu Miêu uống sữa bột hoặc nước, thay đổi tã cho bé theo chỉ thị của bác sĩ.

Đêm đó, Tiễn Phiêu Phiêu nửa tỉnh nửa mê, mỗi lần tỉnh giấc, luôn nhìn thấy Lý Miêu ngồi bên giường nhỏ của Lý Miêu Miêu, nhìn ngắm con gái nhỏ. Tiễn Phiêu Phiêu nhích người cho anh nửa giường, nhưng anh nhất định không chịu ngủ.

Mỗi lần Lý Miêu đổi tã cho Miêu Miêu, Tiễn Phiêu Phiêu đều lo lắng tay chân anh quá vụng về, muốn giúp anh, nhưng cả người đều đau nhức không dậy nổi, đành phải nhỏ giọng chỉ đạo anh: “Đỡ em dậy, để em giúp anh.”

“Anh đang bận rồi, không cần đâu.”

Tiến Phiêu Phiêu buồn thiu nói: “Này.”

Lý Miêu vừa thay tã cho Miêu Miêu vừa nói: “Còn không ngồi dậy được thì giúp gì, em cứ nằm nghỉ đi. Dậy còn vướng vớ anh.”

Về sau, mỗi lần Tiễn Phiêu Phiêu chỉ trích Lý Miêu không hoàn thành trách nhiệm của người làm bố, anh liền ôm Miêu Miêu khoe thành tích: “Bảo bối bé nhỏ, nhớ ngày con ra đời, là bố cả đêm không chớp mắt ở bên chăm sóc con.”

Cho đến tận giờ, khi Miêu Miêu đã mười lăm tháng tuổi, chút công lao nhỏ bé này anh còn lôi ra khoe khoang suốt ngày, đến mức Lý Miêu Miêu phát hoảng, mỗi lần anh định khoe, cô bé lập tức lấy tay che miệng anh lại. (đương nhiên là nhờ sự xúi giục của mẹ Phiêu Phiêu rồi.)

Hoàn

Lời cuối truyện của người dịch: Vậy là chuyện tới đây là kết thúc bản trên mạng, bản xuất bản thì còn dài lắm, nhưng mình lười lục tung baidu lên mà tìm không ra. Đành chịu vậy. Bù lại lần sau mình xin gửi tới mọi

người một số cập nhật trạng thái rất vui trên weibo của tác giả về gia đình nhỏ này, (coi như ngoại truyện nhé). Cảm ơn mọi người đã luôn theo dõi truyện và ủng hộ mình trong thời gian qua. Chúc mọi người luôn có nhiều niềm vui trong cuộc sống^^.

Một số trạng thái vui trên weibo tác giả

#1

Hôm qua Lý Miêu Miêu còn khóc lóc la hét nói con ghét mẹ, hôm nay đã ôm tôi hôn tôi nói “Mẹ ơi con yêu mẹ”, có lẽ là bị tiết trời thất thường mấy ngày gần đây ảnh hưởng...Hôm qua, lúc tôi bị Miêu Miêu mắng thì Lý Miêu cực kỳ hả hê. Hôm nay sau khi tôi được Lý Miêu Miêu thổ lộ, anh liền ra sức chứng minh sự tồn tại của mình: Còn bố thì sao? Còn bố nữa mà...Miêu Miêu đẩy mặt bố của bé: Bố tránh ra đi...

#2

Lý Miêu đi công tác xa nên mười ngày nay Lý Miêu Miêu chưa được nhìn thấy bố bé. Hôm qua bé gọi điện cho bố: “Bố ơi, con nhớ bố lắm.” Lý Miêu: “Bố cũng nhớ con.” Miêu Miêu tiếp tục nói mà không nghĩ: “Mẹ cũng rất nhớ bố.” Tôi nói theo phản xạ: “Mẹ không nhớ!” Sau vài giây im lặng, Miêu Miêu nói: “Bố ơi, mẹ không nhớ bố, con cũng không nhớ bố nữa.” Ôi, liệu có phải phương pháp giáo dục của tôi sai lầm hay không...

#3

Hôm nay nghe được tin đồn Châu Tấn và Tạ Đình Phong đang yêu nhau???? Bốn người Châu Tấn – Vương Phi – Lý Á Bằng – Tạ Đình Phong, bốn người này thực sự quá khó đoán. Mấy hôm nữa liệu tôi có thể nghe được tin Vương Phi và Châu Tấn đang hẹn hò hay không?

#4

Khi tôi nói với Lý Miêu: “Anh là đồ biết thái!” thì không cẩn thận để Miêu Miêu nghe thấy, bé liền nói đi nói lại: “Bố biến thái, bố biến thái...” Tôi vừa buồn cười vừa ra vẻ nghiêm túc khuyên bảo bé: “Bé ngoan của mẹ, không thể nói bố như vậy được.” Miêu Miêu vừa gật đầu vừa sửa lại câu nói: “Mẹ nói, bố biến thái...” Tôi xin thề, đây tuyệt đối không phải gen di truyền của tôi!

#5

Tôi xin làm chứng trước mặt thần linh trong toàn cõi Tứ Hải Bát Hoang, tôi không phải hủ nữ, nhưng tôi thật sự cảm thấy trong phim “Best time”, Lục Lệ Thành và Tống Dục mới là một đôi, từ khuôn mặt đẹp quá tương xứng đến tài năng ngang nhau, mọi phương diện đều bổ sung hỗ trợ hoàn thiện nhau... Cô nữ chính kia nên đi theo bạn thân cô ấy đi thôi!!!!

#6

Hôm nay tôi được công ty xuất bản sách tặng mấy cuốn “Thế giới nhỏ”. Lý Miêu nói cho anh mượn xem một chút, tôi liền bán cho anh với giá 30 tệ, còn đắt hơn giá bìa 2 tệ. Hahaha... không biết là lúc anh đọc xong có đòi phí tổn danh dự và tiền bản quyền cá nhân với tôi không...

#7

Khi này Lý Miêu tiên sinh bình luận về cuốn “Thế giới nhỏ” của tôi. Anh nói: Cuốn sách này của em có giá trị xã hội đấy, vừa giúp cho những người đang ảo tưởng với hôn nhân màu hồng nhanh chóng hiểu được thực tế cuộc sống, vừa giúp cho người đang bất mãn với đời sống hôn nhân hiện tại tìm được điểm cân bằng... À, so với hai người viết trong sách này, vợ chồng mình vẫn còn tốt chán... Dù sao anh cũng coi như biết mình biết người.

#8

Còn năm phút nữa là bước sang ngày mới, Lý Miêu pha cho mình một cốc trà đặc, tôi pha cho mình một cốc cà phê...Mãi đến giờ tôi mới cảm nhận được, hóa ra hai chúng tôi cũng có tiếng nói chung.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-nho>